CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"He that loveth silver shall not be satisfied with silver; nor he that loveth abundance with increase; this is also vanity." Eccl. 5 : 10

APRIL 18th, 1958 - No. 342 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

13th YEAR OF PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

WAT IS DE MENS?

Het is een oud vraagstuk, maar het blijft altijd nieuw.

Zo zou men een gesprek over deze vraag kunnen beginnen met een variant op de Lorelei.

Inderdaad de mens vraagt zich steeds weer af wie hijzelf is. De mens is niet alleen geïnteresseerd in wat er gebeurt ver weg, niet alleen in de dingen buiten hem, niet alleen in de dingen, die vóór hem geweest zijn, maar de mens is ook altijd met zichzelf bèzig.

De mens heeft niet alleen aardrijkskundige belangstelling, niet alleen geschiedkundige interesse: hij moet ook een antwoord geven op de vraag wie hijzelf is, wat het doel van zijn leven is, wat het ideaal is, waarnaar hij streeft en hoe hij zichzelf te midden van de vele anderen waardeert.

* * *

De vraag: wat is de mens? loopt uit op de bijzondere vraag: wie ben ikzelf?

Het behoort tot het proces van het volwassen worden, dat men met deze dingen in aanraking komt. Het kind begint met de ontdekking van de dingen van de buitenwereld, eerst van zijn wieg, dan van de kamer, dan van het huis, vervolgens van het erf, daarna van het dorp of de stad, en tenslotte volgt dan in steeds wijdere cirkels provincie, land, wereld en heelal.

Maar reeds terwijl het kind bezig is zijn kennis naar de wereld rondom hem uit te breiden, begint het te werken aan de vraag: wat is de mens en wat ben ik bijgevolg zelf? Elk kind beleeft de overgang van het spreken over zichzelf in de derde persoon, naar dat in de eerste persoon. Inplaats van **Jan** wil dit hebben, leert hij zeggen: **ik wil** dit hebben.

Het is altijd weer gebleken, dat de vraag naar het wezen van de mens een erg moeilijke vraag is. Het is ook wel duidelijk, dat het antwoord op deze vraag in verschillende richtingen gegeven kan worden en op verschillende wijzen kan worden geformuleerd.

* * *

Hebt U wel eens gehoord van de Japanse steenhouwer, waarvan Multatuli vertelt? Deze man bracht het mens-zijn onder de noemer "macht". Dat is één van de vele oplossingen en daarin is niets bijzonders. Hij was een arme steenhouwer en werkte hard en zwaar. Toen hij op zekere dag de keizer zag, dacht hij, dat de keizer machtiger was dan hij en daarom wilde hij graag keizer zijn. Ook dit is niet iets bijzonders. Wie zou dat nooit hebben gewenst? Het wondere echter was ,dat hij op hetzelfde ogenblik de keizer was. Na zich eerst in zijn nieuwe macht verlustigd te hebben, werd hij op zekere dag door de zon geplaagd. Het was erbarmelijk heet, maar de zon kende geen erbarmen. Daarom wenste hij toen dat hij de zon was. En hij werd de zon. Toen brandde hij zonder erbarmen neer op keizers en slaven en genoot aanvankelijk van zijn macht. Totdat er een wolk kwam, die zich tussen hem en de geplaagde aarde-bewoners plaatste. Natuurlijk wenste hij toen, dat hij de wolk was. Maar omdat de regen de rots niet deed smelten, wenste hij dat hij een rots werd. En toen er een Japanse steenhouwer kwam die stenen hieuw uit die rots, wenste hij weer dat hij die steenhouwer mocht zijn.

Zo kwam deze mens, op zoek naar macht, op zijn uitgangspunt terug.

Het gaat mij echter nu niet om de moraal van dit verhaal: alle verandering is geen verbetering. Hoezeer deze moraal ook zijn nut moge hebben voor bepaalde immigranten!

Mij gaat het hier om de gedachte, dat het de mens is, die worstelt om zijn eigen wezen en bestemming te verstaan.

Het is een moeilijke vraag.

Bijna dagelijks ontmoet ik in de practijk van mijn dominees-werk mensen, jongeren en ouderen, die met dit vraagstuk worstelen en hoe velen komen er niet uit? Hoe velen zitten niet met zichzelf in de knoop, zoals een destijds "beroemde" uitdrukking in Nederland luidde.

* * *

Het merkwaardige hierbij is, dat het voorbeeld van de Japanse steenhouwer opnieuw navolging vindt. In één van de geschriften van J. P. Sartre, een filosoof die erg in de mode is, lezen we ook, dat de rots gelukkiger is dan de mens. De reden is dan niet de begeerte naar macht. Maar, zo zegt deze wijsgeer, de rots heeft het voordeel, dat hij alleen maar **is** en niet behoeft te **denken.** De rots is er en bekommert zich niet om de vraag waar hij vandaan kwam, noch om het probleem van de zin van zijn rotszijn. Het schijnt ons toe, dat de rots maar een heerlijk onbezorgd leventje leidt.

In feite is dit natuurlijk dwaasheid, want de rots leidt geen leventje. Dat heeft de filosoof dan ook gevoeld, want op, naar mijn mening, wat lugubere wijze verheerlijkt hij de dood. Pas als we dood zijn, **zijn** we en behoeven we niet meer te **denken.**

De Bijbel leert ons dat een le-

(Vervolg op pag. 2)

Aan de Westkust is het vroeger voorjaar dan in Centraal en Oost Canada. Twee Chinees-Canadese vrouwen plukken trompetnarcissen bij Victoria, B.C. Deze bloemen worden per vliegtuig naar Toronto verzonden, zolang daar nog geen bloemen van de koude grond bloeien.

ZWITSERLAND NIET NEUTRAAL MEER

Gevolg van breuk in Europa's eenheid

Tot de volken, die een bescheiden plaats innemen in het wereldgebeuren behoort zeker Zwitserland. Niemand zal echter beweren, dat het Zwitserse leven niet van belang is voor de beschaving. Nu kwamen wij in de bladen een mededeling tegen over Zwitserland, die zeker nadere beschouwing verdient omdat zij een Zwitserse waardering inhoudt over de gang van het wereldgebeuren.

De Zwitserse minister van Buitenlandse zaken heeft te Genève verklaard, dat het neutrale Zwitserland aan de zijde van West Europa staat. Tot aan het einde van de tweede wereldoorlog was de Zwitserse neutraliteit een van de bebeheersende factoren voor het evenwicht in Europa.

Thans, aldus de minister, is de toestand geheel veranderd. Er bestaat niet meer een Europees evenwicht. Europa is ideologisch en politiek verdeeld.

Hier is Zwitserland niet meer het midden van Oost en West.

Zwitserland staat aan de zijde van West-Europa, niets slechts geographisch, maar ook om zijn democratische instellingen, zijn culturele banden en zijn economisch en sociaal standpunt.

Lange tijd leerden wij, dat neutraliteit niet is een passief beginsel, een zich afzijdig houden. Neutraliteit moet een actief beginsel zijn. Het wordt een voorrecht, als het daardoor mogelijk wordt buiten een oorlog te blijven. Zwitserland zal daarom ook met alle kracht het houden van een topconferentie tussen de westelijke machten en Rusland bevorderen.

Tot zover het bericht.

Dit werd gevolgd door een mededeling van de Zwitserse ambassade, luidende: De minister van buitenlandse zaken heeft een redevoering gehouden over de voorwaarden, onder de invloed waarvan de neutraliteit van Zwitserland de grenzen van zijn samenwerking met andere Europese landen bepaalt. Een interpretatie van dit bericht, als zou Zwitserland zijn neutraliteit willen opgeven is onjuist...

De Vaart der Volken
door
Prof. Dr. L. W. G. Scholten

Voor het goed begrijpen is het eerst nodig het begrip neutraliteit, zoals men dat in het bovenstaande bericht verstaat, nader te bezien.

De Zwitserse neutraliteit vindt haar ontstaan bij de Westphaalse vrede. Toen toch werd Zwitserland onafhankelijk verklaard ten opzichte van het Duitse rijk. Sindsdien meende Zwitserland dat zijn eigen belang het meest er door gediend werd dat het zich hield buiten de conflicten tussen de grote mogendheden. Het meende, en waarschijnlijk niet ten onrechte, dat de neutraliteit van Zwitserland te voordele strekte van alle mogendheden.

Deze neutraliteit werd bij een voorlopige verklaring van het Wener Congres door alle mogendheden erkend, en als antwoord daarop trad Zwitserland daar ook zelfstandig toe. De permanente neutraliteit van Zwitserland had dus een tweezijdig karakter. Zwitserland zelf verklaarde zich niet met de strijd van andere mogendheden in te laten en wederkerig verklaarden de mogendheden, dat zij Zwitserland in hun strijd niet zouden betrekken.

Zwitserland mocht echter wel een krijgsmacht op de been hebben en zijn verdere verdediging organiseren, tegen een overigens niet zo grote mogelijkheid van een buitenlandse aanval. Men weet, dat het Zwitserse leger ondanks een langjarige vrede uitstekend geoefend was.

In de verklaring van 1815 van de mogendheden van het Wener Congres stond uitdrukkelijk vermeld dat deze neutraliteit erkend werd in het waarachtig belang van de staatkunde van geheel Europa.

En hiermede hebben wij de diepste grond aangeraakt van de neutraliteitsgedachte, de permanente onzijdigheid van Zwitserland. Zij ging er namelijk van uit, dat er een staatkundig geheel bestond, waarin gelijke opvattingen over internationaal recht leefden. Daartoe behoorde in de eerste plaats de regel, dat overeenkomsten gehouden moesten worden. Verbreking van internationale overeenkomsten behoorde in elk geval op de een of andere manier te worden gerechtvaardigd. De gemakkelijkheid waarmede men in onze dagen afrekent met dat beginsel kende men in die dagen dus gelukkig nog niet. Indien een staat zich zelf permanent neutraal verklaarde hield dat een verplichting in, die men zou nakomen.

Toen de Volkenbond zou worden opgericht werd ook een uitnodiging gericht aan de staten, die in de eerste wereldoorlog neutraal waren gebleven o.a. Zwitserland. Zwitserland wenste wel toe te treden. Maar omdat er in het verdrag bepalingen voorkwamen over het gebruik van geweldmiddelen tegen bepaalde staten, maakte Zwitserland bezwaar. Het wilde slechts toetreden met behoud van zijn eeuwenoude beproefde neutraliteitspolitiek.

Men stelde echter op het Zwitserse lidmaatschap grote prijs en vandaar dat Zwitserland onder deze beperking werd opgenomen. Zwitserland verklaarde geen deel te zullen nemen aan militaire sancties, eventueel wel aan economische sancties. De Volkenbond heeft zich hiermede verenigd, onder het verklaren, dat deze Zwitserse neutraliteit een internationale verbintenis was, welke strekte tot handhaving van de Europese vrede.

Tijdens de wereldoorlog heeft Zwitserland aldoor met de mogelijkheid van een Duitse aanval gerekend, zo weinig waarde hechtte

(Vervolg op pag. 4)

ONTARIO CHRISTIAN HIGHSCHOOL

Op 28 Maart j.l. is het comité ter voorbereiding van de "first Regional Christian High School" in Ontario opnieuw bijeen geweest. De afgevaardigden naar deze vergadering hadden het recht om met enige spanning tegemoet te zien, wat deze vergadering brengen zou. Immers twee commissies moesten rapporteren, de ene over ontwerp statuten voor de op te richten vereniging voor de High School, de andere over het leerplan, de onderwijskrachten, de bouw en inrichting van het schoolgebouw en de financiering. Als men eenmaal over deze dingen met elkaar gaat spreken, kan het niet anders of het beeld wordt levendig. Men ziet als het ware de High School al in bedrijf!

En zo was het ook. De ontwerp statuten en huishoudelijk reglement bleken wel zeer in de smaak te vallen en behoudens enkele ondergeschikte wijzigingen werd unaniem besloten, dit ontwerp aan de te houden algemene vergadering aan te bieden.

De commissie voor "administratie", zoals die kortweg werd genoemd, kwam met verschillende plannen voor de dag en de algemene vergadering zal daaruit een keus kunnen maken. Deze plannen betreffen voornamelijk de huisvesting van de High School en het zal daarvan afhangen hoe breed het leerplan zal worden opgezet en hoeveel onderwijskrachten zullen worden aangetrokken.

Het gaat hier om heel belangrijke dingen, die een vèrstrekkende invloed zullen hebben. Het comité rekent er daarom op, dat de algemene vergadering, die voor een ieder toegankelijk zal zijn, druk bezocht zal worden. De datum voor deze vergadering is vastgesteld op 3 MEI 1958, 's morgens om 10 uur in de Hamilton Christian Reformed Church, hoek Charlton en Hess Sts.

"Hello! Is This the Loan Co?"

C.L.A. IN DE VUURLINIE

De zesde algemene conventie van de Christian Labour Association of Canada, die Zaterdag 12 April in Hamilton's MacMaster University gehouden werd, is, in overeenstemming met de voorspellingen, zeer belangrijk geweest. Misschien wel van veel groter belang dan velen nu nog beseffen. Het voortbestaan van de C.L.A. is er mee verbonden.

Daar ons de nodige gegevens niet zijn verstrekt is het ons niet mogelijk een volledig verslag van deze bijeenkomst te geven. Verschillende huishoudelijke zaken, zoals jaarverslagen, verkiezingen, ingekomen stukken e.d. zullen wij daarom onvermeld laten. Dit brengt ons er vanzelf toe, de volle aandacht te richten op een periode in de vergadering, die op dè agenda een schijnbaar onbelangrijke plaats innam, namelijk de toelichting met discussie in verband met de positie van de C.L.A. aangaande certificatie.

Ongetwijfeld is velen de schrik om het hart geslagen ,toen zij kennis namen van de manier, waarop vele leden der C.L.A., spraken of schreven over deze zaak. Als een voorbeeld daarvan gelden enkele ingezonden stukken in C.C. door welbekende C.L.A.-leden. De algemene verzuchting scheen te zijn: "Niet praten, maar doen", wat er in de practijk op dreigde neer te komen, dat men "business" wenste te doen, desnoods ten koste van veel, dat voorheen onmisbaar werd geacht in een christelijke organisatie.

Dit riep bij belangstellenden en toeschouwers de vraag op, of de C.L.A. nog wel prijs stelde op de naam Christelijk. En indien men al deze naam wenste vast te houden, wat voor lading zou er dan onder deze vlag varen?

Zelfs de verklaring in "The Guide" van Maart 1958: "The second fact is, that we are and will remain a *Christian* trade union movement" scheen niet voldoende om alle vrees weg te nemen, mede door het feit dat het Christelijk karakter hier op de tweede plaats werd gezet, na de verklaring: "The first fact is, that we are a *trade union*. We have acted as such and we want te stay as such. We shall not deviate from this course. If we should do that and become a study group or something else we would sell our birthright".

Waar nu voor velen de vraag open bleef, of in Canada deze beide feiten kunnen samengaan in een organisatie als de C.L.A. terwijl het opvalt, dat men voorop stelde en met krasse uitspraken onderstreepte het feit, dat men "trade union" wenst te blijven, bleef er hier en daar nog wel enige twijfel bestaan.

De artikelen van onze medewerkers Mr. C. Bylenga en Dr. Gordon J. Spykman in het vorige nummer van C.C. stelden de zaak opnieuw in balans en de waardering, die wij hierover van verschillende zijden ontvingen, geven we gaarne aan hen door.

Maar tenslotte is er maar één groep van personen, die beslist over het voortbestaan van de C.L.A., en dat zijn niet de schrijvers in kranten en organen, dat zijn niet de predikanten en niet de hoofdbestuursleden, maar alle leden van de C.L.A. En toen zij Zaterdag voor de feiten kwamen te staan, bleek duidelijk, dat de toekomst van de Christelijke vakorganisatie in Canada rustig aan hen kan worden toevertrouwd.

Een "last-minute" rondschrijven had hen voor de moeilijkheid geplaatst, op korte termijn een standpunt te bepalen in een zaak, die veel ingrijpender was, dan velen eerst vermoedden. Hoewel over deze zaak op de conventie geen beslissing kon worden genomen, bleek uit de discussie toch wel, dat het standpunt van de meeste C.L.A.-leden niet twijfelachtig is.

De lawyer Norman L. Mathews, die voor de C.L.A. de zaak van de certificatie behandelt, heeft namelijk heel duidelijk en concreet aan de vergadering bekendgemaakt, dat er van "business" althans van cerfiticatie niets kan komen, zolang de naam "Christian" betekent, dat men van de leden instemming met de Christelijke principes vraagt. Hij maakte dat duidelijk, door de statuten van de C.L.A. voor te lezen, waarbij hij telkens inplaats van "Christian" het woord "mohammedaan" gebruikte, en inplaats van "bible" las hij "koran". Een hoongelach steeg op, toen hij vroeg, of men lid wilde worden van deze "mohammedaanse" organisatie. Welnu, zei hij, evengoed is het voor een mohammedaan, een jood, of een atheist onmogelijk. instemming te betuigen met de C.L.A.-statuten, zoals zij thans bestaan.

Zijn voorstel was dan ook, om deze statuten te wijzigen, zodat niemand buitengesloten werd, hetgen volgens hem de enige manier is, om erkenning van de overheid te verkrijgen als vakorganisatie. Welke naam men dan heeft, doet er minder toe. Wenst men de organisatie Christelijk te noemen, dat is geen bezwaar. Men kan zelfs in de practijk vasthouden aan het Christelijk karakter van de organisatie, zolang dit maar niet in de statuten vermeld wordt. Zo moest volgens zijn voorstel artikel II van de statuten, luidende:

> "*Basis.* The Christian **Labour** Association bases its program and activities on the Christian principles of social justice and charity as taught in the Bible"

vervallen. Deze en andere voorgestelde wijzigingen waren zo drastisch, dat velen de schrik om het hart sloeg. Het woord "Bible" zou niet meer in de statuten voorkomen, het zouden statuten worden, waaruit één van de belangrijkste artikelen, nl. dat van de BASIS, was weggenomen. Het woord "christian" moest in vele gevallen vervangen worden en het artikel, dat bepaalt dat de vergaderingen met gebed en schriftlezing zullen beginnen, zou veranderd moeten worden.

Wat er dan van overblijft?

De lawyer zei dit heel duidelijk; na de wijziging van de statuten zal de C.L.A. even christelijk zijn als Canada als een natie een christelijke natie genoemd kan worden.

Dit is stellig niet de bedoeling van de C.L.A. en velen maakten dan ook van de discussie-periode gebruik om de lawyer de duimschroeven aan te zetten in de hoop, een iets gunstiger beeld te krijgen. Is het niet mogelijk... Is er ook een kans... enz. Maar tot ieders diepe teleurstelling bleef Mr. Mathews onbeweeglijk bij zijn mening dat indien men certification wenst de door hem genoemde wijzigingen het minste is wat men heeft te doen.

Daarmee is men naar huis gegaan, dankbaar, dat men nog niet direct een besluit had behoeven te nemen. Men kan er nog eens over nadenken. De zaak heeft nog nooit zoveel klaarheid gehad en voor velen is het al geen vraag meer, tenzij nog nieuwe mogelijkheden gevonden worden. Zolang de keuze uitsluitend gaat tussen 'business" en "christian" is er van keuze toch eigenlijk geen sprake en behoeft er niet lang nagedacht te worden. Wij weten, dat dit besluit vaststaat in veler harten en we zijn dankbaar dat wij dit zaterdag zo duidelijk konden zien en horen.

Wat nu?

De C.L.A. staat voor de vraag, waaraan men thans niet meer ontlopen kan. Werd het antwoord op die vraag gevonden in de rede van Rev. Emlyn Davies, predikant van de Yorkminster Baptist Church in Toronto toen hij zeide: "Only the Union that is prepared to die is able to redeem. Your Christian success may be the cross"? Hoe dit zij, meer dan ooit heeft de C.L.A. in deze brandende kwestie aller belangstelling nodig, en aller steun, en gebed.

Heel duidelijk staat ons voor ogen, hoe moeilijk, en menselijk gesproken onmogelijk het is, in Canada Christus' Koningschap te proclameren buiten de kerk. Er zal voor gewerkt en gestreden moeten worden. Er zijn lawyers voor nodig, en politici, maar ook een volk, of althans een volksdeel, dat de bijbel op tafel legt en de kracht van het gebed kent. Een volk dat is "prepared to die", bereid om het kruis te dragen, om "christian" te zijn en te blijven.

Ad. O.

Wat is de mens

(Vervolg van pag. 1.)

vende hond beter is dan een dode leeuw, maar de wijsbegeerte van vandaag leraart dat zelfs een dode hond beter is dan een levende leeuw, en een dode rots beter dan een levende mens.

Het leven is geen zaak meer van vreugde, maar van angst.

Het mens-zijn is geen zegen meer, maar een vloek.

Natuurlijk willen we geen ogenblik ontkennen, dat het mens-zijn ons wel tot een vloek kan worden, maar als we echt Paasfeest hebben gevierd, weten we ook meer, weten we in-het-geloof, dat de dood verzwolgen is in de overwinning. "Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Here Jezus Christus."

Nu mogen wij door Gods genade die ons-gegeven overwinning ook mee helpen maken tot onze eigen overwinning. Dat kan natuurlijk alleen als we met ons mens-zijn niet meer in de knoop zitten.

De vraag: wat is de mens, is een moeilijke vraag.

Wie nauwer toekijkt zal ook ontdekken, dat het een menselijke vraag is. Inderdaad de rots heeft geen problemen met zijn rots-zijn. Maar dat is dan ook de armoede van de rots. Of misschien mag ik dat zo nog niet eens zeggen. Er zijn geen "arme" rotsen. Ze zijn een deel van de rijkdom ons mensen gegeven. We mogen er stenen uit houwen. En zo mogen we wat God ons in de natuur schenkt gebruiken tot het bouwen van een menselijke cultuur. De verantwoordelijkheid voor die cultuur berust niet bij de rots, maar bij de mens. We kunnen met de stenen uit de rots een tempel voor een afgod bouwen of een kerk.

En zo mogen we tot deze conclusie komen, dat de vraag, die wij stelden een moeilijk en een menselijk probleem is, maar dat we nochtans dankbaar mogen zijn, dat we op die vraag een antwoord mogen geven.

Dat we vragen: Wat is de mens, bewijst, dat we mensen zijn.

Ik stel mij voor, als C.C. het goed vindt, enkele van de antwoorden op deze vraag gegeven in de toekomst nader te bespreken.

David in Psalm 8 mag ons daarbij de weg wijzen. Hij zong: "Wat is de mens.... dat Gij naar hem omziet." En aan het einde van de 40ste Psalm schrijft hij kleintjes: "Al ben ik ellendig en arm, de Here gedenkt mijner."

Inderdaad, als de HERE God **niet** naar ons had omgezien en **niet** aan ons had gedacht, wat zou de mens dan zijn? God mag zeggen van Zichzelf: Ik ben Die Ik ben. Wij komen nooit verder dan het: door genade zijn wij die wij zijn.

Doordat God naar ons omziet, d.w.z. Zich aan ons heeft geopenbaard, kunnen wij de vraag: wat is de mens, weer onder ogen zien. En dat met blijdschap en verwachting.

Maar de mens, die aan zijn Schepper niet meer gedenkt en die naar God niet meer op-ziet, raakt meer en meer in zichzelf verstrikt, meer en meer in de knoop met het probleem: wie en wat ben ik?

R.D. R. K.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Advertisements may also be sent:
for Metropolitan-Toronto to: VandeRiet's Bookstore, 215 Main St. N., Weston, Ont. Phone CH 1-3308.
for Edmonton, Alta. to: 9328 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by B & K - Press, Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Blijft Pietje zitten?

door Wm. R. Rang

De Paasvacantie is al weer achter de rug en de kinderen zijn al niet ver meer van eind Juni. Zij zijn nu bezig met wat wij de laatste loodjes plegen te noemen.

Blijft Pietje zitten of gaat hij over?

Dat is een probleem voor veel ouders, doch ook voor de kinderen zelf.

De kinderen hebben daar hun eigen kleine filosofie over. Voor hen is September een geschikte maand om weer naar school te gaan. Velen zijn het vacantie-vieren beu. En och, de Kerstvacantie is wel aardig, maar het is toch beter om naar school te gaan: nietsdoen is voor een kind ook niet prettig.

Maar na de Paasvacantie liggen de dingen anders. Dan zit het voorjaar in de lucht. Voor veel kinderen zijn de laatste paar maanden het belangrijkst: ga ik over of blijf ik zitten? Ze weten wel dat ze misschien wat harder moeten werken. Maar hoe kun je dat nou doen terwijl buiten een vogel zingt of wanneer je weet dat er fijne vis zwemt in de creek?

Misschien hebben de kleine filosoofjes wel gelijk. Misschien moesten wij de zwaarste loodjes maar verleggen naar een seizoen waarin een kind gemakkelijker hard werken kan. Misschien. Maar misschien zou dat alleen maar een verleggen van de moeilijkheden zijn. Rapportkaarten moeten nu toch eenmaal geschreven worden, daar verandert men niets aan.

De rapportkaart met zijn kale, nuchtere cijfers is eigenlijk maar een akelig ding. Dat weten de kinderen en dat weten de onderwijzers.

Als ouders doen wij er wel aan daar rekening me te houden. Want een rapportkaart kan vreselijk bedriegen. En menig ouder wordt door een rapportkaart bedrogen. Sommige ouders weten dat niet en anderen weten dat wel doch laten zich rustig bedriegen.

Een voorbeeld moge dat verduidelijken.

Mac en Pete zitten in dezelfde klas bij dezelfde teacher. Mac gaat naar huis met een prachtige rapportkaart, nineties en eighties bij de vleet. Z'n gezicht straalt. En Pete gaat naar huis met een bezwaard gemoed: a sixty here and a meager sixty there. Hij is lang zo goed niet als Mac. Hij is eigenlijk maar dom. En z'n vader en moeder zullen denken dat hij niet leren kan en dat het 'later toch niets met hem wordt'. Neem dan Mac. Die wordt wat in het leven!

Misschien, misschien ook niet.

Misschien heeft Mac een heel gladde kop en is het halen van hoge cijfers voor hem maar een peuleschilletje. Misschien spant hij zich er helemaal niet voor in. Misschien leert hij zijn huiswerk wel nooit. En als dat zo is, wat dan? Dan bestaat het gevaar dat Mac zich nooit werkelijk leert in te spannen. En dan bestaat het gevaar dat hij in de maatschappij of ook op de universiteit beneden de maat valt. En misschien gebeurt er met Pete het omgekeerde. Misschien spant hij zich geweldig in. En als dat zo is zijn zijn lage cijfers meer waard dan Mac's hoge cijfers. En misschien blijft Pete nog wel een keer zitten ook.

Is dat dan zo erg?

Mijn Vader is een merkwaardig paedagoog. Ik herinner me dat hij eens een jongen, die juist hoorde dat hij was blijven zitten, bij zich riep. "Ken je professor zus-en-zo wel?" vroeg hij. "Jawel, meneer!" Natuurlijk, want professor zus-en-zo was een groot man. "Die kon ook niet zo goed leren," zei Vader, "En hij bleef twee keer zitten op onze school." Toch is de matige leerling zus-en-zo nog professor geworden. En de boeken die hij schreef zijn in drie talen vertaald.

Wie weet dus wat er uit de hardvorsende Pete groeien zal? Ligt dat in zijn rapport kaart opgesloten? Zeker niet.

Die cijfers toch! Een moeder kwam eens naar me toe, boos omdat zoonlief bij mij geen honderd voor gedrag kreeg. Gelukkig kreeg de jongen dat cijfer niet, want dan zou hij een, wat prof. Waterink noemt, "zoete-suiker-bollen-brave-meelzak zijn", of wel een "verschrikkelijk farizeeërtje".

Wij moeten een rapportkaart dus met kennersogen lezen. De cijfers zijn alleen maar waarschuwingstekens. Een honderd is een fantastisch cijfer, geschapen voor het genie. Heeft Pietje nu een zestig voor rekenen, dan is hij voor zestig percent een rekengenie, maar misschien is hij voor negentig percent een lui varken.

Wij moeten dus niet vergeten dat, wanneer Mac thuiskomt met zeventigs en tachtigs op zijn rapport, dat hij dan helemaal geen mooie kaart heeft wanneer hij van God meer talenten gekregen heeft doch zich niet inspant om die te gebruiken. En wanneer Pete thuiskomt met magere cijfertjes dan heeft hij een prachtige rapportkaart wanneer hij ervoor gezwoegd heeft.

En wanneer wij de dingen zó bezien, wordt het zitten blijven ook een andere zaak.

Sommige kinderen zijn werkelijk dom. En o, wat is dat een ellendig woord! Meestal kijken wij op een dom kind neer. En dan beledigen wij zijn Schepper, Die dat bepaalde kind minder talenten gaf. Dan verraden wij ons ongeloof en onze zielige vakjes-waanzin van knappe-kindertjes en domme-kindertjes. Domme kinderen blijven zitten. In feite is dat fout. Want voor werkelijk domme kinderen is de school te moeilijk en voor hen helpt het zitten-blijven niets. Het werkt alleen maar ten kwade. Voor hen was een speciale school beter, doch in de meeste gevallen zijn dergelijke scholen niet voorhanden.

Uit het voorgaande blijkt dat lang niet alle kinderen, die zitten blijven, dom zijn.

Sommige kinderen blijven zitten omdat zij 'lui' zijn. Zij deden hun werk niet en daarom kwamen er slechte cijfers. Nu is het gelukkig zo, dat werkelijke luiheid onder kinderen niet vaak voorkomt. Wanneer een kind speels is, noemen wij het al vaak lui. Doch het speelszijn is vaak van tijdelijke aard omdat het kind geestelijk nog niet de 'wijsheid' en de 'rijpheid' van zijn werkelijke leeftijd heeft bereikt. Voor zulke kinderen kan het zitten-blijven vaak nuttig zijn. Hen te laten overgaan zou de moeilijkheden verleggen en de achterstand slechts vergroten. In de meeste gevallen blijven deze kinderen slechts één keer zitten en dan is hun achterstand ingehaald.

Een andere reden tot zittenblijven is het gebrek aan concentratievermogen. Kinderen die tot deze groep behoren hebben vaak een normale intelligentie en het is verkeerd om te veronderstellen dat zij onwillig zijn. Hun grote moeilijkheid is dat zij zich niet concentreren kunnen. Zij willen wel en beginnen ook wel, doch zij houden het niet vol.

Hoe komt het nu dat er zo veel kinderen zijn die blijven zitten omdat zij zich niet concentreren kunnen? In de allereerste plaats komt het doordat zij niet de rust gevonden hebben om te leren zich te concentreren. Met andere woorden: een kind kan leren zich te concentreren. Vroeger dacht men daar anders over. Toen dacht men dat het concentratievermogen een aangeboren functie was. Doch tegenwoordig weet men beter: een kind kan leren zich te concentreren.

Doch er is een maar bij: het kind moet de inwendige rust hebben òm het te leren. En daar ontbreekt het vaak aan.

Vaak komt het gebrek aan rust voort uit het feit dat het gezin, waarin het kind leeft, onrustig is. Nerveuze ouders, geprikkelde stemmingen, driftige mensen rondom het kind, een de gehele-ouders-opeisende zaak of farm en talloze andere oorzaken verhinderen het kind om inwendig rustig te worden.

Heel ijverige zakenmensen en farmers (zo nerveusachtig ijverig) hebben vaak kinderen met wie het op school niet wil. Geen wonder ook! En die kinderen worden later vaak matige zakenmensen en matige farmers, geen wonder ook!

Er zijn ook kinderen die wel de rust hebben om te leren concentreren, doch die nooit aan concentreren toekomen. Dat begint al in de peuterjaren. Dat is de leeftijd waarin het kind zich leert bezighouden met allerlei dingen. Dat moeten de ouders hem leren. Wanneer een kind zijn zin krijgt omdat hij anders begint te huilebalken, komt er van zijn concentratie-ontwikkeling niets terecht. Dan krijgen wij maar niet alleen een verwend kind, doch ook een kind dat later niet gemakkelijk een plaats in het leven vinden kan.

Of Pietje zal blijven zitten hangt af van veel factoren. De hoofdzaak is evenwel dat datgene geschiedt dat tot zijn welzijn dient.

Eén ding is zeker: in negen-en-negentig uit de honderd gevallen mogen wij er Pietje niet om aankijken. Vaak ligt de schuld ook wel een (groot) beetje bij ons.

ON YOUR WAY

ATTAIN UNTO THE RESURRECTION

"If by any means I might attain unto the resurrection of the dead." Phil. 3:11.

Paul says in the preceding verse that we must know Christ and the power of His resurrection. This knowledge of which the apostle speaks is not mere intellectual apprehension of the truth, knowing Christ's life and death and resurrection as historical facts. It must also be a saving knowledge, a power in us which strengthens us and gives us peace. It must work a new life of the Spirit in us, so that we can say that we are risen with Christ unto a new life. This knowledge of Christ and His resurrection must work as a leaven in our lives, giving us new tastes and desires and inclinations which direct themselves to Christ and the doing of His will. A leaven or power which causes "our life to be hid with Christ in God". A power which causes us to subdue the lusts of the flesh, and to be of one mind with Christ. It must be our life's aim that this power may increase in us. Our prayer must be that the Spirit of God may lead us and guide us in such a way that this power may fill our lives to God's glory.

The ultimate goal of such saving knowledge of Christ's resurrection is "that I may attain to the resurrection of the dead". The apostle has the resurrection unto everlasting life in mind when he says that he wishes to attain to it. It must be the aim of all Christians in life as far as their destiny is concerned. It is full of attractiveness, and none of us must rest till he has assurance of that final resurrection for him unto everlasting life.

To attain to that, we must now have the power of Christ's resurrection working in us, to prepare us for that final bodily resurrection. The promise of the gospel of Christ is for the body as well as for the soul. The bodies of God's people are detroyed because of sin, but they shall be renewed by the power of Christ's resurrection. We should always be mindful of that, so that, we may earnestly strive to continue in Christ, and increase in Him and His knowledge. For let us not forget that the resurrection unto life eternal is not something which is going to be bestowed on man apart from his moral and spiritual life here on earth. There must be an earnest striving to attain to that final resurrection.

Christ says that we must strive to enter in. And Paul speaks in this chapter of pressing toward the mark of the prize of the high calling in Jesus Christ. There must be earnest efforts to increase in this power by true faith and prayer. There may be no self-satisfaction after we have been turned to the Lord, as if the resurrection and crown of life are already in our possession. We know that the promises are sure for those who are in Christ Jesus and feel the power of Christ's resurrection. But so long as there are imperfections in us, we have not reached the state where we are free from sin. And then a striving after perfection is necessary.

We can easily be tempted by world and sin to become slack and dull in our efforts to attain to that glorious resurrection. Or we may have the perverted notion that we do not have to press onward to that resurrection because Christ has obtained it all for us. But let us remember that the more the power of Christ's resurrection works in us, and the better we know Christ, the more we also will press onward to apprehend that for which we have been apprehended by Christ.

What is your goal in life? You can not afford to ignore the knowledge of Christ unto blessed resurrection. "It is for man once to die, and after that cometh judgement". Then blessed are you, if you have attained unto the resurrection of which Christ is the power.

G. Van Laar.

Announcing Essay Contest

Promotional Committee,
District 11,
National Union Christian Schools.

Everybody who plans to take part in the essay contest on Christian Education is reminded that April 30, 58 is the deadline to submit your essays. The rules are:

1. The essay has to be written on one of the following topics:
   - A. The Schoolstruggle in Holland.
   - B. The Parochial and Private Schoolstruggle in Canada.
   - C. Why a Christian School?

2. There will be three age groups and there will be two prizes for each group in the form of books.

   Age 12-15 — length of essay 500—1000 words.

   Age 16-18 — length of essay 1000—2000 words.

   Age 19-25 — length of essay 2000—3000 words.

   Several Publishing Companies and Bookstores have made valuable bookprizes.

3. The essay has to be submitted in the English language.

4. Essays have to be sent in before

   April 30, 1958

   to the secr,-/tres. of the Committee Mr. H. S. Doornbos, 4119-47th Street, Red Deer, Alberta.

   The sender should use a motto instead of his/her name on the essay and send his/her name in a seperate envelope. Attached to the essay.

5. For Study-material for the essay, refer to the pastor, teacher or to the library of the NUCS, or any other personal or public library.

6. The essay becomes the property of the Promotional Committee for Publishing purposes.

NEUTRALITEIT

(Vervolg van pag. 1.)

men in Bern aan verklaringen van het Derde Rijk. Waarschijnlijk heeft Duitsland meer uit eigenbelang dan uit eerbied voor gesloten verdragen de Zwitserse neutraliteit niet geschonden. Toen de organisatie van de Verenigde Naties ook openstond voor Zwitserland heeft Zwitserland weer die beperking als voorwaarde voor zijn lidmaatschap gesteld.

In de laatste tijd is de verplichte neutraliteit aangegrepen om geschillen over souvereiniteit, waar over men zo spoedig niet tot een oplossing kon komen, zonder moeilijkheden te beslissen. Heel veel hebben die neutraliteitsverklaringen meestal niet geholpen. Vaak werd ook neutraliteit verbonden met verplichte ontwapening. Dan werd het gevaar nog groter, dat deze neutraliteit zou worden geschonden.

En nu komt de juiste betekenis van hetgeen de minister van buitenlandse zaken van Zwitserland heeft meegedeeld. Hij ontkende dat Europa eigenlijk een eenheid was, waarin gemeenschappelijke fundamentele beginselen worden aanvaard, ondanks het feit, dat de Europese staten onderling nog wel eens gekrakeel hadden. Europa is geen eenheid meer, omdat er een gedeelte is dat geen gemeenschappelijke fundamentele beginselen met het andere gedeelte gemeen heeft. Het ene gedeelte leeft uit de beginselen van de beschaving, waaruit Europa is gevormd, die samenhangen met het Christendom. Het andere gedeelte staat onder een macht, die de ontkenning is van al wat beschaving betekent. Daarom kan Zwitserland ook niet meer zeggen, dat het neutraal zal blijven. Het kan niet neutraal blijven wanneer het ene gedeelte van Europa leeft uit hetzelfde beginsel als Zwitserland terwijl het andere gedeelte de volledige ontkenning daarvan betekent. Daarom is Zwitserland verplicht, krachtens eigen wezen en eigen afkomst en eigen cultuur, die gemeenschappelijk is met die van een gedeelte van Europa, partij te kiezen. Of eigenlijk het behoeft geen partij te kiezen, het is reeds partij, omdat het bij het ene gedeelte behoort en volledig tegenover het andere gedeelte staat.

Daardoor is de uitspraak van de Zwitserse minister de verklaring van het bestaan van een fundamenteel verschil tussen de cultuur van het westen en de opvattingen van het oosten van Europa. Deze tegenstelling is zo groot, dat er gebroken is met de eeuwenoude traditie van de Zwitserse staatkunde, omdat er in de tegenwoordige Europese statengemeenschap ook gebroken is met de lotsverbondenheid van de delen van het gehele Europa.

Zwitserland heeft zijn traditie niet gebroken, maar de ontwikkeling der dingen betekent, dat Europa met zijn traditie heeft gebroken. Europa is niet meer die eenheid, die het vroeger was.

Het is dus niet zo, dat Zwitserland zijn tradities van neutraliteit *wil* opgeven, maar dat het ze *moet* opgeven, indien Europa zijn tradities van het vormen van een eenheid heeft gebroken...

Dat is de achtergrond van de verklaring, die ogenschijnlijk zo eenvoudig is, maar in werkelijkheid de constatering van een feit van buitengewone betekenis.

(Uitgezonden voor de N.C.R.V.)

★ FOR BOYS AND GIRLS ★

DICK AND JOHN GO OVERSEAS

by Rita van Westenbrugge

②

It is much more interesting than when you travel by car. At very small stations, where the train does not stop, children stand and wave at the passengers. But when they approach a bigger town or city, the conductor comes in to call the people who want to get off there.

Dick is glad, every time the conductor announces a stop, that it is not *their* turn yet to leave the train. There is so much te see.

A waiter comes from the dining car, chanting all the way to the end of the train: "First-call-for *dinner*. First-call-for *dinner*." the children would like to go and see what the dining car looks like, but mother says: "We don't go down now; it is quite expensive to eat there with the whole family. We brought our own sandwiches for lunch."

Father gets one of the bags with food. He says grace, and mother gives each one of her family a cup of good soup, kept warm in a thermos bottle. There are all kinds of sandwiches, and apple pie for dessert. It is a meal, fit for a king.

"Coffee—cold drinks—chocolate. Coffee—cold drinks—chocolate," sings a voice at the far end of the car. Father buys five little cans of chocolate milk from the boy, who can hardly handle the big crate that he carries on a leather strap around his neck.

"That's what I am going to be when I am big," says John, "a coffee boy on the train. Then I can see the whole country in two weeks."

The boy smiles. "Too bad you won't see the whole country. I always go off at the next stop, and back home on the afternoon train."

John is disappointed.

"That's no fun. I guess I'll be an engineer, then."

The boy goes on, and until he reaches the next car, Dick and John join him in his singsongs: "Coffee—cold drinks—chocolate."

Dinner is over, and people start passing by on their way back to their seats. There is another call for dinner for people who could not be served at the first session. Dick and John ask daddy, if they may go to see what the dinning car looks like. Dad lets them go.

It is hard to walk straight on in a moving train. The boys sway and swing from left to right, but after a little practice it goes better.

"Meal service to the rear," Dick reads on a framed announcement on the wall, and opens the heavy door that leads to the balcony and on to the next car. They pass through four cars, and just when Dick opens the last door that leads to the balcony of the dining car, an old gentleman comes from the opposite side. There is a curve in the tracks here, and the train sways terribly. He loses his balance and falls down. Dick and John help him to get up, and pick up his briefcase and papers that he was carrying. He is not hurt, and the boys want to go on again. But the gentleman says: "Wait a moment, young fellows, let's have something good in the coffee shop together. It's in the next car after this one."

Dick says: "Thank you, sir, but really we should not take..."

"Oh, do me a favor, please, and come with me. That's *my* way to say "Thank you", and at the same time have some company on my long trip. I'm all alone on my way to Holland."

Dick looks at John and John looks at Dick.

"To Holland", they repeat in surprise. That's where we are going, too. Our dad and mom and our little sister are back there in coach number four-nineteen."

"Well, that's what you call a surprise meeting. Are you going to fly from Montreal or Toronto?

"No sir, sail from Quebec tomorrow in the afternoon on the Ryndam."

"You do, really? then we'll keep each other company, all the way. I am bound for the Ryndam, too. Come on, first we'll have a good helping of ice cream, and then I should like to meet your parents. My name is Mr. Fletcher, Edward Fletcher. All my young friends call me uncle Ed, which you may do, too, if you like to."

Talking busily, he leads the way back to the dining car where he came from when they met, and through it to the dome car with the coffee shop.

The dome car is a two-storey coach. Downstairs there are tables and benches, and waiters hurry busily back and forth to the pocket-size kitchen with steaming bowls of soup and very good looking golden ommelettes.

A flight of six or seven steps leads up to the second story. The low roof is made of glass. You can sit there and admire the country all day long.

Dick would like to have a look up there, but his new uncle makes John and him sit down on one of the leather benches, and orders butterscotch icecream for them. It does not take very long to make *that* disappear.

(to be continued.)

PECHDAG . . .

De dag begon zo mooi: De zon scheen door het slaapkamerraam, toen we opstonden. Het beloofde een mooie lente-dag te zullen worden.

Energiek schoot ik uit de veren en in mijn broek. Het aantrekken van mijn broek vervulde me met dankbaarheid, want het was een nieuwe, blauwe, krachtige werkbroek.

Welgemoed at ik mijn ontbijt en met welbehagen slurpte ik van de hete thee zonder melk en met veel suiker, het heerlijkste, wat je in de prille morgen kunt krijgen... behalve een sigaret.

Met de sigaret begon de pech. Ik bracht haar naar mijn lippen. Ik stak haar aan. Het volgende ogenblik was het, alsof ik een rocket de lucht in zag gaan. Een gele steekvlam schoot langs mijn ogen en schroeide mijn wenkbrauwen. Ik had de sigaret aan de verkeerde kant aangestoken. De filter stond in brand!

Katrien werd rood en paars en hinnikte benauwd. Dat ergerde me. Ik wreef het roet tussen mijn ogen weg en nam een flinke slok thee. De thee stroomde de verkeerde kant uit en overspoelde mijn holle kies: kiespijn!

Daar toeterde Leen Bouma op zijn claxon. Hij kwam me ophalen voor het werk. De claxon klonk vals en schril.

Ik haastte me de deur uit. Katrien riep me nog wat na en wees in de richting van mijn rug, maar ik had geen tijd meer.

Leen was in een beste stemming. Tussen zijn tanden door floot hij Psalm 89.

Dat klonk ook vals en iriteerde me. Het viel me op, hoe roekeloos hij door het stadsgewoel reed met een Psalm tussen zijn tanden.

We waren er gauw, en togen aan het werk met acht man in een huis. Ik timmerde verwoed, alsof ik mijn boosheid wilde luchten op de onnozele spijkers. Achter mij werd gegrinnikt en ontstond een gesprek, waar ik niets van begreep en waar ik ook niets mee te maken wilde hebben. Ik keek dus niet om, maar hamerde verder.

— Dat is niet veel voor zo'n prachtstuk, hoorde ik zeggen.

— Zeven vijf-en-negentig, zei een ander, — hoe bestaat het! Kijk die lijnen en die buigingen eens, wat een vakmanswerk!

— Hij zit als gegoten.

— Met zo'n ding kun je wel bij Diefenbaker op bezoek gaan.

En zo ging het door. Allemaal flauwe aardigheden. Ik begreep niet, waarover het ging, en het interesseerde me ook niet — ik had

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

genoeg aan mijn zere kies — totdat ik zin kreeg in een verse filtertip en zoekend met mijn hand over mijn broek streek. Daar ritselde iets. Daar zat papier. Ik rukte, en daar hield ik het voorwerp van alle spot in mijn handen, een label met daarop in grote, vuurrode letters: EATON'S FIRST QUALITY: $ 7.95.

Bah, wat een flauwe kerels, om daar zo om te lachten. Ik keek ze woedend aan, wat ze ook al grappig schenen te vinden. En mijn kies... Wat een dag!

In de middag trof me het volgende ongeluk. We moesten wat planken versjouwen. Er schuurde een plank langs mijn nieuwe broek, die daar op zichzelf wel tegen kon, want hij was er op gebouwd. Een minuut later evenwel rook ik een brandlucht. Alle mannen begonnen te snuiven en om zich heen te kijken. Op hetzelfde ogenblik, dat ik blauwe rook ontdekte, voelde ik een stekende pijn in mijn dij. Mijn broek stond in brand! Dat had die plank gedaan, die langs die losse, lelijke, ontplofbare Canadese lucifers in mijn broekzak was geschuurd! Ik als een razende aan het kloppen. Leen Bouma smeet haastig een glas water tegen mijn broekzak aan. Het siste. Ik siste ook. De kerels stonden krom van het lachen en moesten elkaar vast houden. Een gat ter grootte van een schoteltje duidde de plaats aan, waar eens mijn broekzak was geweest, en de huid eronder gloeide.

Op weg naar huis, laat in de middag, scheen de zon mij recht in de ogen. Het leek me een uitdaging van de natuur. Ook dit ergerde me.

Thuisgekomen, hield ik mijn jasje stijf dichtgeknoopt, om de schande van het brandgat te bedekken. Doch deze camouflage verschalkte Katrien niet. Ze vroeg, of ik het koud had en schonk me meteen een kop koffie in.

Toen ik, aan tafel zittend, mijn jasje aanhield, informeerde ze, wat ik toch had te verbergen. Nu kon ik niets anders doen dan vertellen. Ik verzweeg niets en het praten wond me weer hevig op.

Katrien's reactie was anders dan ik verwacht had. Ze zei niets; ze werd niet kwaad en vermaande me niet, maar verdween met een rood hoofd naar de keuken, waar ik haar hoorde proesten.

Verongelijkt en miskend ben ik me gaan verkleden.

Even later kwam Katrien me vragen, of ik even een pak zout voor de aardappelen en een flesje aspirine voor mijn kiespijn wilde gaan halen in het winkeltje om de hoek. Ze zei, dat dit een goede afwisseling voor me zou zijn. Had ik het maar niet gedaan! Want toen ik met zout en aspirine de winkel uitkwam, kwam het grootste onheil van de dag op me af in de persoon van Zwier Zuring. Zuring doet zijn naam eer aan, want hij is zo zuur als een citroen. Ik schoot een gebed naar de Hemel af: — Here laat 'em doorlopen!' Maar het gebed was zeker niet goed. Het werd althans niet verhoord.

— Zo, Arie, zei Zwier, mooi weertje, he? Mooier dan de preek van dominee Zondagmorgen. Daar sprak niet veel troost en liefde uit. Terwijl er al zo weinig liefde in onze gemeente is. Er is helemaal geen liefde in onze kerk.

Op dat ogenblik — vergeet niet: na zo'n dag! — werd ik zo vreselijk kwaad, dat ik Zuring toesnauwde: Zwijg, Zwier, het zijn altoos de liefdelozen, die gebrek aan liefde bij anderen zien.

Meteen ging ik er van door. Toen ik het zout had ingeleverd en een paar aspirientjes geslikt had, kwam ik tot bezinning. Ik had het weer eens helemaal verkeerd gedaan. Want de klagers als Zwier Zuring zijn de meest beklagenswaardige wezens. Ze zijn dood-ongelukkig en je moet alleen maar medelijden met ze hebben. Ik had moeten zeggen:

— Zwier, wat zit je toch altijd in het donker; ik zal voor je bidden, dat je wat licht en blijdschap krijgt. Ja, dat had ik moeten zeggen, maar ik leed zelf aan zonsverduistering en kon mijn pret wel op. Op dit ogenblik zou Zuring wel weer ergens klagen over gebrek aan liefde, en dan had hij nog gelijk ook.

Zo gingen mijn gedachten. De aspirientjes begonnen te werken en mijn kiespijn werd minder. Maar dat gaf me niet veel troost. Want ik merkte nu duidelijk, hoe listig Satan is. Die filtertip, die kiespijn, die prijs-label, die broekbrand, ze stonden in verband met mijn ontmoeting van Zwier Zuring. Er zat een duiveltje in de filtertip, een duiveltje in mijn kies, een duiveltje in mijn broek, en op het ogenblik, dat ik Zwier geselde, had het duiveltje zijn dagtaak volbracht en kon voldaan rapport uitbrengen aan zijn zwarte meester.

Toen heb ik gebeden voor Zwier en voor mezelf.

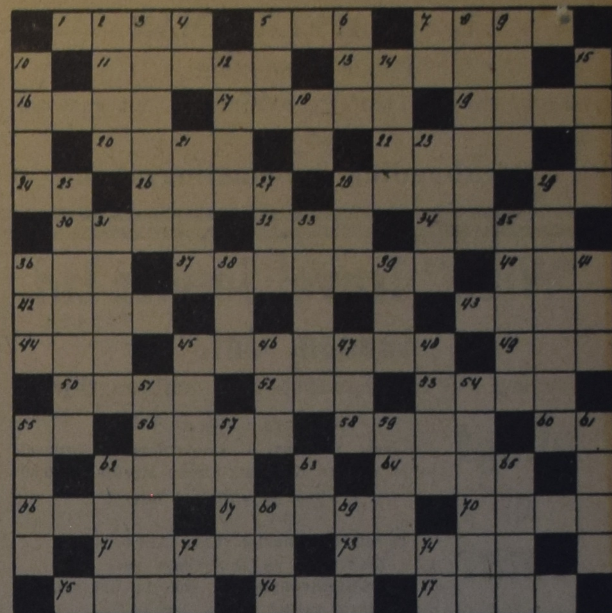
We hadden een rustige en gezellige avond. Even dreigde er nog iets verkeerds. Dat was, toen ik naar bed ging. Bij het uitkleden ontdekte ik de blaar; de brandblaar op mijn bovenbeen. Ik liet hem zien aan Katrien, die al in bed lag. Ze zei weer niets, maar verdween haastig met haar hoofd onder de dekens. Uit de schokkende bewegingen van de dekens en uit de onderaardse hik-geluiden kon ik opmaken, dat Katrien zich vermaakte.

Er kwam weer wrevel in me op, maar haastig fluisterde ik in mezelf: — Er ziet een duivel in je blaar; geef hem geen overwerk.

Ik kroop maar gauw onder de wol, naast Katrien, die nog geen woord kon zeggen en het erg benauwd had. Daar moest ik om grinneken.

Even later schudde het bed van ons lachen....

Arie.

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal: 1. verpakkingsmiddel; 5. nagerecht; 7. putemmer; 11. lichaamsholte; 13. modern electronisch snufje; 16. traag; 17. koorgezang; 19. inwendig orgaan; 20. hetzelfde; 22. stookruimte; 24. selenium (afk.); 26. reus; 28. frans pers. voornaamw.; 29. briefaanhef (Lat. afk.); 30. strafwerktuig; 32. boom; 34. iedere; 36. jongensnaam; 37. voortreffelijk; 40. leeftijd (Eng.); 42. deel v.d. voet; 43. plan; 44. europeaan; 45. cijferen; 49. gemeenschappelijke weide; 50. larve; 52. in orde; 53. plaats; 55. pers. voornaamw.; 56. soort zwijn; 58. broos; 60. maanstand (afk.); 62. jongensnaam; 64. schrijfgerei; 66. jongensnaam; 67. ooievaar; 70. eenmaal; 71. aaneengesloten rij; 73. rangtelwoord; 75. watervogel; 76. alpenweide; 77. gast.

Verticaal: 2. germ. godheid; 3. vogel; 4. soort schip (afk); 5. ongedierte; 6. oppervlaktemaat; 7. de somma van; 8. aromatische zelfstandigheid; 9. Ierland; 10. gewas; 12. meisjesnaam; 14. koraaleiland; 15. kleur; 18. duur van eb en vloed; 21. einde (Duits); 23. soort vaartuig; 25. zelfzuchtigheid; 27. steen; 28. plaats op de Veluwe; 29. volksoverlevering; 31. meisjesnaam, persbureau; 33. plaats in Friesland; 35. raam, lijst; 36. engels lidwoord; 38. bijwoord; 39. ontkenning; 41. eikenschors; 45. droom (Fr.); 46. visnet; 47. keurig; 48. deel v.d. dag; 51. wiegen; 54. groep muzikanten; 55. algemeen gebruik; 57. omhulsel; 59. land in Europa; 61 scheiding tussen zee en land; 62. edelknaap; 63. als volgt (afk.); 65. hoofd (Fr.); 68. meisjesnaam; 69. rivier in Utrecht; 72. Here zij lof (Lat. afk.); 74. zangnoot.

OPLOSSING IN ONS VOLGEND NUMMER

Thine IS THE KINGDOM

by James H. HUNTER

(59)

While Borovitch thought of plans to accomplish his dissolution, the subject of his cogitations walked slowly along Front Street absorbed in his thoughts.

"Colin!"

MacKellar came back to reality with a joyful jerk of astonishment to see Jill Cavell, a radiant vision of summer loveliness, beside him.

"Jill, is it really you? Where did you come from anyway?" he cried.

"Sure, it's me, or should it be 'I'?"

"What does it matter so long as it's you?"

"Oh, Colin, you say that nicely. Are you glad to see me?"

"Glad! Say, girl, you don't know what a ray of sunshine you are!"

"Good! Let's go and have tea, and over the teacups you will tell me your story, at least as much of it as can be told without endangering the peace of the world. Shall we go into the Royal York?"

"All right! I have just come from seeing Borovitch and I feel I need a moral and spiritual pick-me-up."

"Poor Colin. This detective business is not all it is cracked up to be, in the popular 'whodunits.'"

They found a table in the far corner of the coffee shop. The detective ordered tea and cakes. They did not see the man about whom they had been talking come to the door. Borovitch paused when he saw the man and the woman and waited for a moment. Then he turned slowly and went away, a smile on his face and a great hatred in his heart.

"Darling, you look wonderful. Tell me—how did you happen to come down—and when?"

"Only this morning. I have been covering the sessions of the Canadian Cultural Association meeting at the Elgin House. I had some 'time' copy to bring down for the woman's page, so thought I'd do a little shopping when here and go back tomorrow. Couldn't you come up with me? There is so much to be talked about concerning you and me."

"Darling, you don't know how much I'd love to, but I can't leave Toronto till next week. Things are beginning to happen and the comrades are coming out of their holes. Unless thet government will pass an Order-in-Council declaring the Communist party an illegal organization, as it did some years ago, there is going to be blood spilt on the street of Toronto and every city in Canada. You will bee much better off in Muskoka, Jill!"

"Is it as bad as that, Colin?" asked the girl, suddenly apprehensive.

Her companion looked grave. "As bad as that!" he declared solemnly. "The people do not know what a powder keg we are all sitting on. The world is one vast armed camp, and it only waits one word from Moscow to set these vast armies in motion. Strange to say, the worst danger does not come from that quarter, but from the hidden menace within our country that has been allowed all these years to eat into the fabric of our national life. The only thing that stand between Russia and a communist world is the solidarity of the English-speaking people of Britain and America, and that is being assailed today."

It seemed to Jill that there was something bizarre about the situation as Colin had presented it to her. Surely, it could not be that the terrifying lessons of two world wars were to be forgotten and the world plunged again into a more fearful holocaust. It was too horrible even to contemplate. She shuddered.

"Is there no hope of preventing this coming upon the world, Colin?" she asked.

"Every hope," was the cheerful reply. "God is still on His Throne. Now, if you will drink your tea, darling, I'll take you up Yonge Street and show you a little adornment for your third finger that one amorous policeman hopes will meet with your approval.

"Oh, Colin, you're a darling. Let's hurry, and I'll wear it when I take my copy back to the office."

It was some day later that Inspector MacKellar sat in his chief's office. Both men were bent over the list with which Dr. Tresham had supplied them.

"I think that about accounts for them all," said the Superintedent. "I have checked them against the list supplied by the F.B.I. and from our own office in Ottawa. There were never more than about twelve key men altogether who pulled the communist strings in the United States, and I think we know them all. Some of them the F.B.I. have accounted for and either deported or imprisoned. Two of them were shot in a gangster row in Chicago. In Canada there were five leading men. One is Sorrell, the bacteriologist. Another is Galloway, the pseudo-clergyman who runs the bogus forums each Sunday in his church and who is hand in glove with Moscow. Both are in Toronto. The third is Sandow, editor of 'The Coming Age'—the age in this case being the communist millennium when the devil will reign supreme. The fourth is Hickman of Winnipeg, who has had charge of propaganda and sabotage throughout the West. The fifth is Mendlesohn, whose sphere of operations has been the Maritimes. He has engineered the sabotage of a number of our war vessels, amongst them being the crippling of the aircraft carrier 'Valiant' when steel filings placed in the bearings prevented the ship from sailing and taking part in the Korean trouble."

MacKellar nodded while his eyes gleamed. "You have them all there, Chief. I know every one by sight, and each would give his eye teeth, or all his molars, to bump me off." Just then there was a knok at the door.

"I'll bet that's Sam," said Stone as he called "Come in." Sam Peake entered the room.

"Glad you could come, Sam! Things are about to pop. I had a call from Commissioner Forrest warning me to alert all our men so there will be a meeting this afternoon. I thought you should be in on it. How did you leave Dr. Tresham?"

"Fine," drawled Sam, "but a little bored. The weather has been bad for a week, but it cleared this morning and looks like being settled for a while."

"By the way," said the Chief, "Forrest in his call this morning said our friend Olga had been discharged from the hospital and left yesterday for Muskoka."

"That ought to gladden the heart of Dr. Tresham," said Sam drily. "He seems to have a particular interest in that girl, and appeared to be unduly anxious about her when she did not turn up in Muskoka as she said she would."

"How did he find out she was sick?" asked MacKellar.

(To be continued.)

Toch een taak . . .

Aarzelend, haast een beetje schuw, zet Martje de twee kopjes op tafel. Ze zou voor geen geld ter wereld willen dat Harm haar nu bezig zag.

Maar ik móet wat doen, denkt ze, deze stilte, dit nietsdoen, de hele dag, begint haar te drukken. Ze zijn nu twee weken in Canada, maar in haar ogen lijken het wel 2 maanden. En ofschoon ze Zondag een heerlijke dag gehad hebben bij de Dekkers, het is er ná die dag niet beter op geworden met Martje. Eerder slechter. Want het is net of de stilte nu nòg meer drukt. Zelfs het vooruitzicht van Zondag daar wéér heen te zullen gaan helpt haar niet.

Had ik maar kinderen, verlangt ze opeens. Bij Dekker hebben ze er twee en wordt de derde verwacht eerstdaags, maar Harm en Martje, ofschoon ze al drie jaar getrouwd zijn, hebben nog geen kinderen.

Het zou me wat te doen geven, peinst ze, en ik zou tegen ze kunnen praten. Want dat is het, beseft ze opeens ongelukkig, dat ze nooit eens een woordje kwijt kan aan iemand. Die verschrikkelijke taal, hoe zal ze die ooit kunnen leren? Als er eens iemand bij de deur komt, klopt het hart haar in de keel en voelt ze zich doodongelukkig. Ze weet het zelf wel, ze dùrft niet te praten. Ze is bang een flater te slaan. Ze is soms jaloers op Harm, die van dit alles geen last schijnt te hebben. "Praat maar raak," zegt Harm, "ze verstaan je wel". En hij praat raak, Hollands en Engels door elkaar. Hoe konden ze toch ooit gedacht hebben dat de taal vanzelf wel zou komen, als ze eerst maar eens in Canada waren.

Ze hadden wel wat geleerd in Holland, zelfs een aardig mondje vol (dachten ze). Maar nu, nu ze in Canada waren, nu was het net of ze alles vergeten waren. Ze beseft het nu wel: dat zij zoveel meer heimwee heeft dan Harm, komt alleen van de taal. Als Martje hier maar Hollands kon spreken, zou ze geen heimwee hebben. Wat was een mens toch eigenlijk een dom wezen, bedacht ze. Alles wat het leven de moeite waard maakt, liet je achter, je verliet moedwillig je ouders, familie en vrienden voor, ja voor wat? Hier staat ze met lege handen. Zelfs Harm kan niet begrijpen hóe erg dit van alles uitgesloten zijn wel voor Martje is. Ze voelt zich minderwaardig, dát is het.

En nu, vanmorgen, toen de stilte haar weer zo benauwde, had ze gedacht: als ik straks koffie ga zetten, doe ik net of moeder bij me op visite komt. En dan ga ik met haar praten en haar alles vertellen, net als vroeger. En zo zet ze dan nu twee kopjes klaar, en schenkt die ook vol. En dan vertelt ze.... Alles wat haar hindert en zo tegengevallen is. Eerst met het vertrek was alles nogal meegevallen, het was wel even pijnlijk, maar toen het eenmaal achter de rug was, waren ze toch vol moed de boot opgegaan. En ze hadden degenen, die bij het spelen van het volkslied tijdens het vertrek een traan lieten, maar wat aanstellerig gevonden. Ze gingen immers naar Canada, het land van beloften, waar het mogelijk moest zijn een eigen bedrijf te beginnen. En van de bootreis hadden ze beide echt genoten.

De treinreis was zo plezierig niet maar toen dat ook achter de rug was, stapten ze met een opgelucht gemoed het perron op. Nu zou het beginnen!

En het begón. Want de kennismaking met de farmer was haast meer met gebaren dan met woorden gevoerd.

"Ik voelde me nog net een kind, moeder!"

Daar, die eerste avond bij de farmer thuis, sloeg Harm ook z'n eerste flater. Martje had zo nodig naar een zekere plaats gemoeten en gesmeekt: "Toe Harm, vraag jij even, ik durf niet."

Nu Harm durfde wel! Daar was toch niks bij! Hij had op de boot z'n ogen goed de kost gegeven (dacht hij). Hij had wel boven die deur zien staan het woord "ladies". Hij wist zelfs hoe je het uitspreken moest.

En nu vraagt hij aan de boer of Martje even naar de "ladies" mag. De boer wijst op z'n vrouw, die in de keuken bezig is. Wil Harm dáár soms iets vragen? Nee, schudt Harm, "Ladies!"

De boer begrijpt niet wat Harm wil en die begint het nu zelf ook wat benauwd te krijgen. Met gebaren maakt hij het ten slotte toch duidelijk.

Da farmer barst in lachen uit en het raadsel is nu opgelost.

Later, als ze samen zijn, diepen ze het woordenboek op uit hun koffer en bemerken hun vergissing. Harm slaat nog dubbel van het lachen, maar Martje voelt zich doodongelukkig. Zó zal nu de eerste tijd hun leven zijn. Vol van gekke vergissingen, die anderen doen lachen. Nee, nu ze alles overdenkt, is ze toch maar blij dat het kopje aan de overkant van de tafel niet leeggedronken wordt. Wat zou haar familie lachen als ze 't zouden horen, want Harm had er zich zo op voor laten staan, dat hij al zo goed Engels kende. Ze barst opeens in snikken uit. "O Here, ik houd het niet uit," snikt ze, "geef me toch alstublieft een taak."

Haar gedachten gaan, als zovele malen, weer terug naar wat ze achterliet. Hoe had ze ooit kunnen denken, dat emigreren **niks** was?

Het was **verschrikkelijk,** in één woord! Hoe was het mogelijk, dat er mensen waren die niet eens weer terug wilden. Terug, denkt Martje, och heden, als dát nog eens mogelijk was.

Ze schrikt hevig als ze opeens een stem bij de buitendeur hoort roepen: "Is hier volk?"

Ik lijk wel gek, denkt Martje, nu denk ik zo fel aan Holland, dat ik me ook al verbeeld dat ze hier "volk" roepen bij de deur.

Wat moet ik beginnen en wie zou er aan de deur staan? Ze heeft zo'n behuild gezicht, daar schaamt ze zich voor.

Weer klinkt nu het: "Is hier vòlk", en nu weet ze het, ze is niet gek, het is Hollands wat ze hoort.

Bevend van spanning loopt ze naar de deur en dan ziet ze daar Dekker staan met z'n twee kinderen.

"Hallo," zegt hij, "mogen we binnen komen?"

"Binnenkomen," jubelt Martje haast, "man, je moest het es weten, hoe heerlijk ik het vind. Ik dacht echt, dat de verbeelding me parten speelde, toen ik Hollands hoorde. Ik zat net zo in de put en voelde me zó eenzaam."

"Ja," zegt Dekker, "dát zag ik direct en je hebt gehuild ook, maar dat is niets, we hebben het allemaal eerst moeilijk gehad. Emigreren is niet zo maar eventjes verhuizen, het is een hele ingreep in een mensenleven en je moet maar op moeilijkheden rekenen het eerste jaar. Maar," zegt hij dan aarzelend, "ik zit ook in de put en kwam hier eigenlijk met de hoop, dat jij me er uit kon helpen."

"Ik?" vraagt Martje verbaasd, "maar wat is er dan?"

En dan vertelt Dekker dat z'n vrouw vanmorgen onverwacht naar het ziekenhuis gebracht is. De baby verkoos niet langer te wachten, hoewel verwacht werd, dat hij nog bijna 2 maanden weg zou blijven. En nu zat Dekker wat met de kinderen. Als hij hun bedjes nu es hier bij Harm en Martje bracht, zou Martje dan niet een paar weken op de kleintjes willen passen?

Martje weet geen woorden te vinden! Een táák, denkt ze, net heb ik om een taak gebeden en nu, hier is een taak.

Voorlopig heeft ze werk en kinderen om mee te praten in haar eenzaamheid.

En het is een in-dankbare Martje die straks Dekker uitlaat en hem belooft goed voor z'n kindertjes te zullen zorgen.

Women's Corner

Editor: Mrs. C. WITT
R.R. 4 — Trenton, Ont.

SPRING RALLY EDMONTON, ALTA.

A Spring Rally was held in Edmonton, Alberta, on Wednesday evening, March 26, 1958.

Mrs. Van Rij, our League President, opened the meeting at 8:00. She especially welcomed Rev. Tymen Hofman from Calgary, our guest speaker. His subject was: Mother's Challenge in the Christian home. In his interesting speech he pointed out that it takes a lot of living to make a home, a home. And especially the mother's task is so very important to make it a good, Christian home. The man may be the head of the family, but the wife is the heart of the family. And good family life is basic to covenant life.

Many of our immigrant families have an extra problem added in the fact that the children usually become used to the way of life before the parents do. Many factors endanger our home life. Therefore it is high time we call a halt to the things which may destroy our family life. Husband and wife together should decide what they can do in order to save their family; if the T.V. has a bad influence on the youngsters, it should be removed; if dad tries to hold on to two jobs, working 18 or 20 hours a day so that he only eats, sleeps and complains at home, that situation should be corrected.

We need more quality mothers, real mothers, not the gaby type who roams down town most of the time, or zips the neighbor's coffee at all times of the day.

The next thing we need is mothers with ingenuity and basic devotion to duty. To have a sense of calling, realizing that this job is the most important one there is. There is an old saying: The hand that rocks the cradle rules the world. In other words, what we are and do as mothers determines the quality of the kingdom of heaven, so much depends on the mother, who again cannot do this in her own strength, but through prayer and reading of the Book she will be able to. How many of us read Romans 8 at 10.00 in the morning when things seem to go wrong at home? It will strengthen you.

Rev. Hofman mentioned again that quality mothers can only be had if they live close to God, in doing so they will be able to give toothers, their family in the first place.

During the discussion a few questions were answered by Rev. Hofman.

The collection for the Christian School was taken up while we sang a few numbers from the Hymnal.

The special program in the Holland language consisted of a musical number "Als ik in gedachten sta", followed by the recitation of Mrs. U. Tolsma "Het Bloed aan de Deurpost".

Miss Van Asselt closed the meeting with prayer. Refreshments were served to about 200 ladies which was enjoyed by all.

In short, we had a splendid evening, which will long be in our memory.

Mrs. Horace S. Baker,
League Secretary,
Edmonton Ladies League C.R.C.

ANNOUNCEMENT

DAMES van de TRENTON League vergeet de **EERSTE** Mei niet, dat is de dag die weer apart gezet is om onze Toogdag te houden.

Wij hopen dan elkaar weer in goede welstand te ontmoeten en samen een mooie opbouwende vergadering te hebben.

Mrs. J. Vander Vliet, Sec.

INGEZONDEN:

Public Relations Needed

Vancouver, B.C.
March 26, 1958.
3175-E 3 Ave.

The Editor
Calvinist-Contact
P.O. Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Dear Sir,

As a subcriber to "Calvinist-Contact" for a number of years would you kindly permit me to make a couple of observations.

I would firstly call your attention to your remarks under the caption "1958 Jaarboek der Chr. Ref. Church" (C.C. Mar. 21/58) in which your mention a total support of $ 101.— for the C.L.A. of C. for 1957.

The figures in the yearbook do not present a true picture as a large number of our churches in Canada do not remit thru their classical treasurer but directly to the C.L.A. Headquarters in Hamilton.

In the case of B.C. Churches the classical treasurer lives in the U.S.A. and with the difference in exchange rates it obviously saves time and money to remit funds for Can. causes such as C.L.A. of C. Lord's day Alliance etc. directly.

There is another thing I would like to mention. That is the trend among our people to have Christian Day School and Church in the same building.

In some cases the school is used as Church on Sundays and evenings but in more cases the Church is used as school during weekdays.

This causes much misunderstanding to outsiders as it colours our school as being "Dutch", and "Church" or "Parish-School".

Public relations is an important factor and we need more of it. Misunderstanding of our motives on the part of the general public may cause a lot of harm. If a Christian school is opened let your community know why and how. Invite the local Press on the opening day ceremonies.

Make sure local laws are adhered to. If licence is required obtain one.

Get legal advice to make sure you are conforming to municipal laws and bylaws.

And by all means let us strive to keep church and school seperate also physical as to buildings.

We are a publicity-shy people but let us come out in the open.

We may be proud of our growing Christian School system. We have nothing to hide. But let's make sure our motives are well understood and avoid damaging misunderstandings. Invite your local school inspector as soon as possible.

God bless our Christian Schools!

Yours respectfully,
G. Bruins.

Leeke-dichten

IK BEN HET HERE

Ben ik het Here
voor wie Gij dertig zilverlingen waart?
Ben ik het Here
die slapend' nederviel ter aard?
Ben ik het Here
voor wie Uw zweet veranderde in bloed?
Ben ik het Here
die met een kus U heb begroet?
Ben ik het Here
die toen in laffe angst ben weggevloden?
Ben ik het Here
die toen mijn lastertaal heb aangeboden?
Ben ik het Here
die toen, uit vrees, U driemaal heb verraden?
Ben ik het Here
die zo U trachtte te versmaden?
Ben ik het Here
die U toen heeft vernederd en gehoond?
Ben ik het Here
die U met doornen heb gekroond?
Ben ik het Here
die U toen naar Herodes heb geleid?
Ben ik het Here
die voor Bar-abbas heb gepleit?
Ben ik het Here
die U toen naakt aan 't kruishout heb geslagen?
Ben ik het Here
die dobbelend Uw kleed heb weggedragen?
Ben ik het Here
die schreef 'Dit is Jezus de Koning der Joden'?
Ben ik het Here
die U toen vroeg: 'Gij Zoon van God, red U zelf nu van de doden'?
Ben ik het Here
die met een speer Uw zijde heb doorboord?
Ben ik het Here
die deze zaak zonder protest heb aangehoord?
Ben ik het Here
die bij dit alles lachend heb gestaan?
Ben ik het Here
die toen al vloekende ben heegegaan?
Ik ben het Here
die toen voor geld U heb verkocht,
die steeds mijn eigen voordeel heb gezocht.
Ik ben het Here
die slechts één uur met U nog niet kon waken,
die met een kus Uw lippen durfde raken.
Ik ben het Here
die toen in laffe angst ben weg gevloden,
mijn leven was mij meer waard dan Uw noden.
Ik ben het Here
die zich zo dikwijls tegen U heeft uitgesproken,
en daardoor spot en schimp steeds heb ontdoken.
Ik ben het Here
die U zo dikwijls heb verraden,
opdat men mij toch maar niet zou versmaden.
Ik ben het Here
die U zo dikwijls heb vernederd en onteerd,
de wereld heeft mij hiervoor grif geaccepteerd.
Ik ben het Here
die U met scherpe doornen heb gekroond,
de duivel heeft mij hiervoor rijk beloond.
Ik ben het Here
die U toen voor Herodes heb gesleurd,
de wereld heeft dit knikkend goedgekeurd.
Ik ben het Here
die voor Bar-abbas heb gepleit,
dit was volkomen naar de geest van de tijd.
Ik ben het Here
die toen de nagels door Uw handen heb gedreven,
waarna ik welvoldaan het kruis heb opgeheven.
Ik ben het Here
die, dobbelend Uw kleren heb ontvangen,
een jas zonder een naad was altijd mijn verlangen.
Ik ben het Here
die spottend toen het I.N.R.I. heb geschreven,
de wereld heeft mij hiervoor hoog verheven.
Ik ben het Here
die zei: 'Kom af, Gij zijt toch immers God?'
Moedwillig heb ik U gehoond en ook bespot.
Ik ben het Here
die met een speer Uw zij heb stuk gereten,
want Gij moest dood, wij wilden U vergeten.
Waanzinnig lachend heb ik daar toen gestaan,
tenslotte ben ik vloekend heengegaan.
Ben ik het Here
die deze zonden heb bedreven?
O God, hoe kan ik leven?
Ik ben het Here
die door Uw sterven aan het kruis
mag gaan naar het eeuwig Vaderhuis.

R. J. HUIZENGA.

In deze rubriek willen wij af en toe een plaasje geven aan gedichten van lezers. Hoewel wij de technische eisen niet te hoog willen stellen, zullen de inzendingen toch aan bepalde standaardvoorwaarden moeten voldoen. Hierover kunnen wij echter geen correspondentie voeren en inzendingen kunnen niet geretourneerd worden.

Politiek en Mensbeschouwing

Wij hebben in een vorig artikel er de nadruk op gelegd, dat het in de strijd op alle levensterreinen gaat om de vraag wat men van de mens en van de Christus denkt. Daarom ook kan men het politieke leven in Canada alleen op zijn beginsel toetsen, indien men zoekt naar een antwoord op deze vraag. Het is niet voldoende een politieke partij te beoordelen naar de door haar voorgestelde belasting-verlaging of werkloosheids-verzekering, hoe belangrijk deze zaken ook zijn. Van veel groter belang is haar houding tegenover het Woord van God, hetwelk ook richtlijnen aangeeft voor het publieke leven.

Bij een bestudering van de verschillende partijen krijgt men sterk de indruk, dat deze in haar practische politiek worden beheerst door de Humanistische levensbeschouwing. Dit heeft vergaande consequenties met betrekking tot het rechtswezen, dat toch voornamelijk door de Staatkunde wordt bepaald. Als men immers van mening is, dat de mens de levenswet in eigen hart kan vinden wordt het recht niets anders dan een weerspiegeling van des mensen inzicht. Het komt wellicht daarvan, dat het politieke leven in Canada wordt gekenmerkt door beginselloosheid.

Daarom zal in een discussie met de politieke partijen over het wezen en de taak van de politiek in het volksleven in de eerste plaats moeten worden gevraagd naar de mensbeschouwing. Zolang hierop geen antwoord wordt gegeven is elk gesprek met politici van weinig waarde en zal het gekenmerkt worden door oppervlakkigheid.

Om deze reden zullen wij als Christenen weer moeten leren bij de beoordeling van een bepaald politiek of sociaal systeem door te dringen tot de grondbeginselen. In onze politieke strijd betekent dit, dat wij tegenover de mensbeschouwing van het Humanisme het Schriftuurlijk beeld van de mens zullen moeten plaatsen, hetwelk de nadruk legt op de mens als zondaar voor God.

Deze proclamatie zal ongetwijfeld op grote weerstand stuiten, omdat zij de mens berooft van zijn eigendunk en hem plaats onder een Goddelijke norm. Daarom waren wij niet verbaasd toen een Canadese politicus in een gesprek over dit onderwerp verklaarde deze beschouwing vernederend en onpractisch te vinden. In de Canadese politiek wordt immers veel meer waarde gehecht aan macht en invloed.

Het kan natuurlijk zijn, dat ook wij in de practische politiek niet goed raad weten met het beeld dat de Bijbel van ons geeft. Maar dan is er iets niet in orde met ons geloofsleven.

* * *

Uiteraard is er in de Humanistische mensbeschouwing geen plaats voor zondebegrip. Toch kunnen wij in de strijd tegen het Humanisme wijzen op de onvolmaaktheid van het leven, welke zich demonstreert in het persoonlijke en publieke leven. En voorts kunnen wij vragen waarom de Wet, die door het Humanisme wordt beschouwd als een accoord waaraan iedereen zich heeft te houden, niettemin zo dikwijls met geweld moet worden gehandhaafd.

Pschychiaters hebben getracht hierop een antwoord te vinden door erop te wijzen, dat overtreding van de Wet veelal moet worden toegeschreven aan bij de opvoeding gemaakte fouten. Deze gedachte zou dan worden gesteund door de resultaten van het psycho-analystische onderzoek. Natuurlijk willen we niet ontkennen, dat bepaalde overtredingen rechtsstreeks het gevolg zijn van een door de opvoeding verwrongen karakter. Maar anderzijds houden wij als Christenen vast aan de waarheid, dat de mens de Wet uit "lust tot zonde" overtreedt.

Het is overigens merkwaardig, dat de moderne psychologie een heel wat minder optimistische kijk op de mens heeft. Deze wetenschap gaat ervan uit, dat ieder mens in zijn onderbewustzijn egocentrisch is en gedreven wordt door primitieve instincten. Hij is alleen in staat deze in bedwang te houden door de druk van door de gemeenschap uitgevaardigde gedragsregels waarmede hij als kind reeds in aanraking is gebracht en die daardoor bij het opgroeien in de vorm van een geweten een deel van zijn bewuste persoonlijkheid zijn geworden.

De moderne psychologie erkent dus, dat de mens wordt gedreven door zijn "boze lusten" en dat die slechts door wetten in toom kunnen worden gehouden. Zij weigert echter te erkennen, dat de wet is uitgevaardigd door God. Door dit te doen zou zij immers ook moeten uitspreken, dat de mens door eigen schuld van zijn staat als Beelddrager Gods is vervallen en daarom schuldig staat tegenover zijn Schepper.

* * *

Wij zijn ogenschijnlijk wel wat afgedwaald van ons onderwerp dat zich immers bezig houdt met *politiek* en mensbeschouwing. Zodra men echter bedenkt, dat vooral de politiek met de Wet te maken heeft en zich voornamelijk beweegt op het terrein van het recht, zal men tot de erkenning moeten komen, dat de visie op de mens bepalend is voor elk politiek systeem.

Dit wordt reeds duidelijk uit de wijze waarop de politieke partijen in Canada de overheid bejegenen. Volgens de Bijbel is het instituut van de Overheid door God ingesteld ter handhaving van het recht en daardoor tot bescherming van de mensheid.

In ons nieuwe Vaderland krijgt men echter de indruk, dat de oppositie-partijen de overheid alleen beschouwen als een concurrent, die zo spoedig mogelijk uit het zadel moet worden gelicht. Bij het lezen van de parlementsverslagen ontmoet men slechts zelden critiek die zich bezig houdt met de vraag of de regering haar van God ontvangen taak uitvoert in gerechtigheid.

Dit is mede een gevolg van het staatkundige systeem in Canada dat zuiver monistisch is, d.w.z. geen zuivere onderscheiding maakt tussen de zelfstandigheid van overheid en volksvertegenwoordiging. Maar het is ook een gevolg van de invloed van de Humanistische mensbeschouwing, die, zoals we hebben gezien, de Wet alleen kan waarderen als een door de gemeenschap ingestelde gedragsregel en daarom niet wil weten van de Overheid als dienaresse Gods.

Daarom is het onze overtuiging, dat de positie van het Calvinisme in het politieke en staatkundige leven van Canada alleen duidelijk zal worden, indien wij bereid zijn het vraagstuk van politiek en mensbeschouwing onderling en met vooraanstaande politici te bespreken.

Tegenover de wisselvalligheid van menselijke gedragsregels mogen wij vastheid van Gods geboden stellen, die niet alleen de zonde openbaren, maar door Gods genade tevens fungeren als tuchtmeesters tot Jezus Christus, onze Verlosser en Zaligmaker.

Dave Valstar.

Ik ben het Here

Elders in dit blad vindt ge het gedicht, dat deze titel draagt. Het is wel na Pasen, maar het is geschreven aan het einde van de lijdensweken van dit jaar en we zouden het jammer vinden het helemaal te moeten bewaren tot een volgende lijdenstijd. Bovendien, we kunnen de Goede Vrijdag en de Paas-Zondag wel onderscheiden, maar niet scheiden. Uit dit gedicht, dat zonder pretenties werd geschreven, komt de Paaszegen op ons toe.

Revius heeft de gedachte van het: "Ik ben het Here" heel prachtig uitgewerkt in zijn: 't En zijn de Joden niet, Heer Jesu, die U kruisten..." U vindt het ook in het bekende gezang: "Ja, ik kost Hem die slagen, die smarten en die hoon..."

Van deze beide is dit gedicht een moderne, breder uitgewerkte versie. Moge het lezen ervan ons iets "doen".

R.D.

R. K.

EEN 110-JAAR OUDE CANADEES GROEIT NOG STEEDS

Seldom can a company look back on a history as colourful as that of General Steel Wares.

110 years ago, a small tinsmith's shop opened in London, Ontario. It was owned by John McClary. McClary was a big-built young man, hardworking and skilled in making cooking utensils and kitchen stoves.

Canada, as large as the whole of Europe, was a sweeping expanse of open spaces, great forests and lakes, that stretched from sea to sea. The large, densely populated cities we know today were little more than isolated settlements.

In those days, the sound of axes mingled with the sound of musket fire, as the men and women of Canada worked and fought to lay the foundations of a new, great nation. To the pioneers, news was rare and treasured, and when it did come it was usually at least a month old, coming by way of word of mouth along the twisting forest trails... news of colourful balls and pageantry staged by the British troops who still occupied the land; and later, news of the Civil War raging down South in America.

News came, too, of young John McClary, whose fine reputation was spreading quickly. The McClary peddler, with his wagon-load of McClary pots and pans and stoves, would ride over the rough, hardwood-paved trails and into the clearings, to be welcomed by the pioneer families who lived there. In exchange for a McClary hand-made product, the McClary peddler would be given pelts or produce or livestock, since there was little currency in Canada in those days.

Of course, the peddler would have much news to give... and stories to tell, like the one about John McClary's trip to New York. McClary went to New York to purchase raw materials. At the end of one business deal, the American business men asked him how long he wanted credit for the big purchase he had made. To the astonishment of the business men, young McClary hoisted his bag onto the conference table and paid for the shipment in gold.

The McClary peddlers were the first means used by John McClary to distribute his products. But then came the railroad. At first, many people had their doubts about this "new-fangled" idea for transport. But John McClary was quick to see the advantages of bringing in raw materials to the growing McClary factory, and shipping out his products, by this now, speedy method of transport.

But whatever means of transport McClary used to deliver his products, one thing was always clear. Housewives, trailmakers, farmers and miners across Canada welcomed products that were Canadian-made, and fashioned to fit Canadian needs. At this time, several successful Canadian companies saw this fact. So they decided to join forces with the McClary thriving company, to pool their resources and great skill. Now they could certainly broaden their services and produce the very finest kitchenware made in Canada. The single company they formed was named... General Steel Wares Limited.

With so much experience in Canada, it's no wonder that General Steel Wares is the most successful all-Canadian company in its field. Today, there are General Steel Wares plants and foundries right across Canada. The products of this company are well-made and ideally suited to the needs of housewives. Some of its products bear the name of the company's founder, McClary.

He was far-sighted too — but he had no idea that, in 110 years, his little tinsmith's shop would grow and develop into a large and famous Canadian company. General Steel Wares Limited. High-fashion cooking ranges, spacious refrigerators, and a host of different types of pots and pans — these are the wares of the company that began 110 years ago, in a tinsmith's shop in London, Ontario. And today, General Steel Wares hasn't stopped growing!

GIRLS AND BOYS

We wish to say "Thank you" for the very many and beautiful entries for the Easter Contest which we are receiving daily. Watch our coming issues for more about this.

Op veler verzoek:

Waar woont de Fieldman?

Voor inlichtingen over emigratie van Holland naar Canada en medewerking voor het verkrijgen van werk en woning kunt U ten alle tijde terecht bij de fieldmen van de Chr. Ref. Church. Hun namen en adressen zijn:

H. J. Lam	Masstown, N.S., phone DEbert 8-31
A. De Jonge	3075 Barclay Ave., Apt. 4, Montreal, P.Q., phone REgent 3-8376
J. VanderVliet	304 Dundas Street W., Trenton, Ont., phone EXeter 2-4641
C. Steenhof	43 Crane Ave., Weston, Toronto 15, Ont. phone CHerry1-0811
G. J. Kampjes	West 5th St., Box 23, S.S. # 2, Hamilton, Ont., phone FUlton 5-6735
H. Nieman	853 Waterloo St., London, Ont., ph. 7-8605
J. Mussche	P.O. Box 865, Transcona, Man.
P. J. Cruson	1226 Angus St., Regina, Sask.
A. J. Looy	2629 Kelvin Ave., Saskatoon, Sask.
B. Nieboer	Iron Springs, Alta., phone R 216
H. J. Ten Hove	Blackfalds, Alta., Tel. 2717
T. Reitsma	4408-118th Ave., Beverly, Alta., ph. 793973
N. VanderZouwen	426-22nd Ave., N.E., Calgary, phone 76064
J. Prins	Beverly, Alta., phone 292-2214
E. Laninga	4579 Hertford St., South Burnaby, B.C., phone HEmlock 1-7205
A. De Jong	1535-2nd St., South Burnaby, B.C.
S. De Walle	2860 Heath Drive, Victoria, B.C., ph. 3-9254
H. Zoethout	R.R. # 2, Vernon, B.C.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Brandon, Man., Rev. M. Dornbush van Taber, Alta.

Beroepen te Peers, Alta, Rev. C. G. Ter Maat van Vesper, Wis.

Te Vancouver, B.C. (Bethel), Rev. J. C. Verbrugge te Chatham, Ont.

Beroepen te Exeter, Ont., Rev. R. Groeneboer te Acton, Ont.

Beroepen te Leamington, Ont., Rev. P. F. Dahm, Stated Supply te Leamington.

Beroepen te Bowness-Montgomery, Alta., Ds. D. J. Scholten van Lethbridge, Alta.

Beroepen te Lindsay, Ont., B. Den Herder te Lacombe, Alberta.

Beroepen te Jasper Place, Alta, Rev. N. Vogelzang te Salt Lake City.

Aangenomen naar Leamington Rev. P. F. Dahm, Stated Supply te Leamington.

Tweetal te Lindsay, B. Den Herder te Lacombe, Alta en Dr. John Meeter te Englewood, N.J.

Bedankt voor London, Ds. J. van Harmelen te Brampton.

Bedankt voor Oshawa en Brantford, Ds. J. Geuzebroek van Wellandport.

Bedankt voor Vancouver-Bethel, Rev. J. C. Verbrugge te Chatham, Ont.

Bedankt voor Emo, Ont., Rev. P. Lagerwey te Holland Marsh, Ont.

Voor Medicine Hat, Alta, Rev. D. J. Scholten te Lethbridge, Alta.

Ontario Sunday School Convention

As it has been previously announced the first Chr. Ref. Sunday School Convention in Ontario will be held this summer. The committee, which is responsible for the preparation, informed us that only 14 Sunday School Boards have responded. The committee is wondering why no more boards have replied, even after a reminder has been sent out.

The date of the convention has been set for Wednesday August 13th, 1958. Rev. Dr. G. J. Spykman of Blenheim, Ont. will be one of the speakers. Further details will be announced soon.

Since time is running short the committee urges all Sunday School Boards in the province to register as soon as possible. Within the next few days the registation forms will be mailed. All information can be obtained from Miss G. Visser, 61 Emerson St., Hamilton, Ont., phone JA 2-3869.

VERSCHRALING

Op de jongste zitting van de Kaapse Synode, der Ned. Geref. Kerk in Suid-Afrika (Kaap) heeft men uitgesproken, dat: "Geestelijke inzinking, kerkvervreemding en afval van God en Zijn Kerk uit elke ring gemeld wordt. Overal wordt geklaagd over het verval van de bijzondere ambten en van het ambt der belovigen en van de kerkelijke tucht." Met het oog op deze verontrustende toestand, zo wordt in Die Kerkbode meegedeeld, heeft de Synode besloten het Evangelisatiewerk zo krachtig mogelijk ter hand te nemen en heeft zij aan de Evangelisatiecommissie, die thans de naam draagt Commissie voor Kerkherstel en Evangelisatie, belangrijke opdrachten gegeven. Deze commissie is van oordeel, dat het Evangelisatiewerk tot een krachtige gemeentelijke activiteit moet worden uitgebouwd, met het oog waarop verschillende maatregelen genomen zijn.

Wat het algemene werk dezer commissie betreft, zo heeft men een begin gemaakt om mede te werken aan een groot Uniaal Evangelisatiecongres te Bloemfontein in 1959, prinvinciale en streekconferenties in 1960 en aan het eeuwfeest van de Pinksterdiensten in 1961. Ook treft men voorbereidingen voor het bezoek van Prof. Brillenburg Wurth, dat in de tweede helft van dit jaar zal plaats hebben. Die Kerkbode schrijft aangaande dit bezoek:

"Ieder, die nog het gezegende bezoek, de lezingen en toespraken van Ds. Overduin in 1954 zich herinnert, zal beseffen wat dit bezoek van Prof. Brillenburg Wurth belooft bij te dragen tot een nog grotere evangelisatie-bewustwording en -werkzaamheid in onze Kerk. Wij herinneren echter aan het Woord des Heren in Zach. 4:6: 'Niet door kracht of geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden zegt de Here der heerscharen'. En daarom beseffen wij maar al te goed de noodzakelijkheid en de onmisbaarheid van de voorbede door Gods kinderen, dat Hij zelf door zijn dienstknecht zal spreken en onze Kerk tot haar heilige evangelisatieroeping zal doen ontwaken!"

Daar het aangevatte en nog aan te vatten Evangelisatiewerk grote financiële lasten met zich mee zal brengen besloot de Synode tot het instellen van een Evangelisatieuitbreidingsfonds.

LEZERS SCHRIJVEN

"*hierbij* $ 5.— *voor verleniging van ons abonnement op C.C. Als straf voor nalatigheid een* extra one *voor de opbouw van* ons *blad. Gods zegen op Uw arbeid U toegewenst.*" L.M. te N. (Ont.)

Around the World

MOEDER IK KLAAG U AAN!

BELGIE. - Van de hand van Ds. H. J. Hegger, Geref. Predikant te Denderleeuw en schrijver van het boek "Mijn weg naar het Licht", verschijnt zeer binnenkort een tweede boek onder de titel "Moeder ik klaag U aan". In dit boek dat een waardevolle aanvulling op het eerder genoemde boek is ontmaskert Ds. Hegger het misleidende systeem van de rooms-katholieke kerk. De heer W. M. A. Kuin, evangelist te Geeraardsbergen en voormalig pater Trappist, die de drukproeven corrigeerde, zegt van dit boek in de Kruisbanier: "Wat Ds. Hegger zegt legt genadeloos de diepste roerselen van het roomse leven bloot. Het is als het ware een analyse die niets overslaat. De fundamenten worden tot onder aan toe uitgegraven en bloot gelegd tot grote schande van het r.k. systeem."

OECUMENISCH DANSEN

NEDERLAND. - De Hervormde Jeugdraad te Amsterdam organiseert ook dit jaar weer een danscursus voor beginners, gevorderden en ver-gevorderden, waarbij men er met nadruk op wijst dat deze cursus niet alleen voor Hervormde jongemensen is. Men schrijft van deze zijde: "Uit voorgaande jaren hebben wij geleerd dat een uitgebreid oecumenisch gezelschap verre te verkiezen is boven een eenzijdig Hervormd gezelschap. Dat J(eugd) en E(vangelie), C.J.M.V., V.C.J.C. met gelijke aantallen op deze cursus vertegenwoordigd zijn geweest vervult ons met groot genoegen."

T.V. ZENDER IN KERK

VER. STATEN. - De Bellevue Baptist Church in Memphis, Tenn., Ver. Staten, is de eerste kerk die ertoe overgegaan is een compleet televisiestation in de kerk in te bouwen. Door middel van twee camera's, die op de galerijen zijn opgesteld, wordt nu voortaan elke kerkdienst uitgezonden en binnen een straal van ± 200 kilometer ontvangen. Voor het personeel, dat voor onderhoud en bediening van station en zender nodig is, zijn slechts twee beroepskrachten aangetrokken; het meeste werk wordt door vrijwilligers gedaan. De 13.000 dollar, die per jaar voor dit project benodigd zijn, worden door de 9000 leden tellende gemeente zelf bijeengebracht.

SITUATIE DER GEREFORMEERDE KERKEN

INDONSIE. - Naar op de buitengewone Synode van de Gereformeerde Kerken in Indonesië besloten werd zullen de Nederlandse Gereformeerde Kerken van Medan op Sumatra en die van Soerabaja en Bandoeng op Java ophouden als zelfstandige kerken te bestaan. Het restant van de kerk van Medan, circa 40 zielen, heeft zich gesteld onder het opzicht van de kerk van Palembang, ongeveer duizend kilometer van Medan verwijderd. Naar Dr. Harrenstein nu in Belijden en Beleven meedeelt zullen de kerkjes van Bandoeng en Soerabaja ophouden Nederlands-sprekende kerken te zijn en het Indonesisch als kerktaal gaan bezigen, toch als zelfstandige kerken blijven bestaan, omdat zij de gereformeerde belijdenis getrouw blijven. Omdat zij zich echter moeilijk zonder kerkverband zullen kunnen handhaven willen zij aansluiting zoeken bij de Javaanse en Chinese kerken in Midden Java en aan deze kerken verzoeken in hun kerkverband opgenomen te worden.

ZUID-AFRIKA. - Naar op de Synode van Die Geref Kerk in Suid-Afrika werd meegedeeld hebben de leden van deze kerk meer dan £ 120.000 bijeengebracht voor het "Eeufeesbedieningsfonds". Men hoopt dat als volgend jaar het eeuwfeest gevierd wordt dit bedrag tot £ 150.000 zal zijn aangegroeid.

POLITIEKE STUDIEGROEP OPGERICHT

In Sarnia Ont. is een politieke studiegroep opgericht, welker naam voorlopig zal zijn: Calvinistic Political Studygroup". Midden Maart was een kleine groep bijeen ten huize van Mr. Bart Bakels, waar in beginsel tot oprichting van deze groep besloten werd. Op 21 Maart werd een bijeenkomst gehouden, waar Mr. A. Hengstman, hoofd van de Sarnia Christian School een inleiding hield over de geschiedenis en de functies van de Canadese politieke partijen. Dit gebeurde nog voor de verkiezingen, zodat meteen de practische zijde aan de orde kwam. Het aantal bezoekers op deze vergadering was 65.

Het voorlopig comite van de studiegroep kwam in begin April bijeen om een werkprogramma op te stellen. Besloten werd om D.V. in September actief te starten. Mr. J. Dijkstra zal dan refereren over "Gezagsverhoudingen volgens Calvinistische beginselen".

The Netherlands Choral Society of Hamilton voor de radio

Het Bestuur van bovengenoemd koor deelt ons mede, dat zij zullen medewerken aan het programma "Canadians All", dat iedere Zaterdagavond door de C.F.R.B.-Toronto wordt verzorgd. Zoals bekend, worden in deze uitzendingen verschillende Ethnicgroups in de gelegenheid gesteld, iets van hun cultuur daar ten beste te geven en sprekers worden uitgenodigd over hun land te vertellen. Zaterdagavond 26 April is de beurt aan Nederland. Prof. H. Kleerekoper van de McMaster University of Hamilton zal geïnterviewd worden door de heer John Collingwood Read en het koor zal zingen onder leiding van de heer Menno de Groot. De golflengte van C.F.R.B. is 1010.

Zanguitvoering Bowmanville, Ont.

Onder directie van haar dirigent, Mr. Hendrik Vander Gaast, gaf de Choral Society van Bowmanville op de avond van Paasmaandag haar eerste uitvoering. De uitvoering werd gegeven in de Rehoboth Chr. Ref. Church, waarbij als solisten optraden Mrs. G. Witvoet, sopraan en Mr. G. J. Witvoet, bas, terwijl de dirigent tevens als organist optrad. Uitgevoerd werden verschillende koorstukken, waaronder gedeelten van "Ave Verum" en "The Messiah".

Het programma was in betrekkelijk korte tijd afgewerkt maar niettemin heeft het koor zich uitstekend van zijn taak gekweten. Ook de solisten waren zeer goed. Hoewel het koor slechts drie maanden geleden is opgericht, mag het op een welgeslaagde eerste uitvoering terugzien.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

— — —

Birth-announcements . . $ 2.50
Engagement-announcements . . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . . $ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00
For every word more 5¢
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Enige en algemene kennisgeving.
Zo de Heere wil, hopen onze geliefde Ouders

ANNE BOSMA
en
TRIJNTJE BOSMA—VAN GOOR

op April 19, 1958 hun **25-jarige echtvereniging** te herdenken.

Dat God hen nog lang wil sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Case - Wilma.
Jane - Pete.
Sid.
Jake.
Albert.
Evelyn.
Hank en kleinkind Alvin.

Receptie 's avonds in de basement van de kerk van Mount-Hamilton.

Adres: R.R. # 3 Glanford Station (Ont.).

Zo de Here wil hopen onze geliefde ouders

JOHAN KARSTEN
MARIA KARSTEN—KIERS

op D.V. 28 April de dag te herdenken dat zij **25 jaar** geleden in de echt zijn verbonden.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Albert en Annie.
Nelly Johny en Harry.
Ralf en Mia.
Trudy en Bill.
Pieter.
Hans.
Gea.

R.R. I, Jarvis, Ontario.

Receptie des avonds in de Community Hall te Jarvis.

Op 11 Mei 1958 D.V. hopen onze geliefde ouders

REIN FEENSTRA
ANNA FEENSTRA geb. ROOSJEN

hun **25-jarige echtvereniging** te herdenken.

Dat God hen nog lang wil sparen is de wens van hun kinderen

Ray - Helen (verl.).
Ype.
Jacob.
Yntje,
John.
Ida.
Rose.
Margaret en
Elizabeth.

Gen. Del., Lethbridge, Alta., Canada.

METSELAARS GEVRAAGD

Vast werk. Vander Meulen Bros., 302 Inverness Ave., Hamilton, Ont. Phone F.U. 5-9778.

Gevraagd:

HIRED MAN

op cash crop farm. In de zomer voor het gehele gezin volop werk. Peter Groenewegen, R.R. # 6, Blenheim, Ontario. Tel. ORchard 6-2501.

---

100 Acre Mixed Farm

Een goed huis. 4 kamers, kelder, furnace, heet en koud water, Goede schuur, henhouse. 14 acre in tarwe. Vraagprijs $ 13,000.00 met $ 3,000.00 down. Farm ligt 7 mijl van Jarvis.

200 acre aan Highway, koeien, machinerieën, open melkcontract. 60 stuks stamboekvee. Huis kon beter. Vraagprijs $ 42,500.00. Down $ 12,500.00. Goede barns.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Bedroefd om de scheiding, maar dankbaar wat God ons in haar geschonken heeft, geven wij kennis van het overlijden van onze lieve Moeder, Groot- en Overgrootmoeder

TJISJE HARTHOLT,

in de gezegende ouderdom van bijna 82 jaar.

Uit aller naam:
Fam. Lise.

Brampton, Ont., Canada.

Gevraagd:

BROOD- EN BANKETBAKKERIJ

Groot genoeg voor onderhoud 2 gezinnen. Brieven met volledige gegevens onder No. 1095, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VERZAMELT U POSTZEGELS?

Wie wil postzegels met mij ruilen? De nieuwe Canadese tegen de nieuwe Nederlandse. Gre Breimer, Brinkstraat 5, Beilen, Holland.

Voor ons kantoor vragen wij

Vrouwelijke Bediende

Goede kennis van Engels en Nederlands en van typen.
Guardian Publishing Co. Ltd.
Box 34 Station B, Hamilton, Ont.

Koop geen gebruikte auto

zonder deskundig en betrouwbaar advies. Voorkom ergernis en geldverlies. Ervaren monteur test gaarna de auto die U kopen wilt op mechanische gebreken. Billijk tarief, gratis afhalen en thuisbrengen. Telef. RO 9-5905.

There was a
YOUNG FELLOW
named Fisher,
Who was fishing for fish in a fissure,
When a cod, with a grin
Pulled the fisherman in,
Now they're fishing the fissure for Fisher!

★

When fishing for facts about Insurance, cast your rod at

WM. UBBENS
INSURANCE AGENCY
69 Duggan Avenue, Toronto 7
Office EM 3-5318, Res. HU 8-2343

LAND

CHOICE 10 & 15 ACRE LOTS

Early Spring Sale of Land in the Newmarket Area, some as low as $300.00 per Acre, all good roads, close to Shopping and Schools. Low downpayments. Excellent opportunity for future security. All lots within commuting distance Metro.

JOHN BYRNE
Real Estate
Pine Orchard R.R. 3
NEWMARKET
Telephone TWining 5-2225

HOLLAND MARSH, ONT.

Christian School will be in need of a

TEACHER

for the lower grades for the 1958-59 school term. Please send applications to Mr. C. A. Radder, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

AYLMER CHRISTIAN SCHOOL needs for the Grades 1—4

ONE TEACHER

Salary according to agreement. Please contact Cor Broer, R.R. 5, Aylmer (West), Ont.

Needed -

Springdale Christian School

ONE QUALIFIED TEACHER

for Grades 3, 4 and 5. Apply to Gerald J. Rhebergen, secr., R. R. 1, Kettleby, Ont.

DRIE HONDERD ACRE farm, 240 bewerkbaar, de rest goed zwaar bos. Een van de beste 5-slaapkamerhuizen in de omgeving, zeer goede gebouwen, halve mijl van school aan higway. Geschikt voor veel vee. Moet direct verkocht, eigenaar ziek. Slechts $ 18,000.00; in termijnen.

TWEE HONDERD acres, 120 bewerkbaar, de rest is een van de beste houtopstanden (zwaar timmerhout) in dit deel van het land. Mooi modern huis, grote bankbarn, stalen stallen, water bowls, block silo. Heeft 65 stuks vee. School op de farm. Volle prijs $ 14,000.00. Geschikte betalingsvoorwaarden.

DAIRY FARM, veestapel van Reg. Guernsey's inbegrepen. Huis met vier slaapkamers, furnace en badkamer. Bank-barn. Aan harde weg dicht bij Ottawa. Dit moet U zien. Slechts $ 21,000.00 compleet met vee en machinerie. Laag downpayment.

WIJ HEBBEN enkele goede river farms te laten zien momenteel, sommige met stenen huis, een met een mijl lake frontage en aan nieuwe highway. Dit soort bezittingen is moeilijk te vinden. Misschien wenst U een mooie honderd acre farm op een eiland, een mooi huis met vier slaapkamers inbegrepen. Wordt zeer schappelijk verkocht. Voor verdere inlichtingen over deze en andere farms op onze lijst wende men zich tot

Albert Gale Agencies Ltd.
CARLETON PLACE, ONTARIO
Salesman Ivan W. Hamilton, P.O. 326
Telef. 1079-M ('s avonds)

The Wyoming Christian School Board requires a

TEACHER

to begin Sept. 1958. Secr. Mrs. J. Quartel, Box 68, Wyoming, Ont.

HAMILTON CHRISTIAN SCHOOL

Due to expansion the Hamilton Chr. School will be in need of

A PRINCIPAL
AND
TEACHERS

for the schoolyear 1958. Please send applications to Mr. H. Koenen, 120 Homewood Ave., Hamilton, Ont., Canada.

ELITE-ZADEN

VOOR UW TUIN, GREENHOUSE OF FARM

Vraagt U onze Hollandse of Engelse prijscourant even aan van

Groente-, Bloem- en Landbouwzaden

Zaadlevering FRANCO door geheel CANADA en U.S.A.

Wij noteren ook speciale Hollandse soorten zoals Sperciebonen, Snijbonen, Bruine Bonen, Capucijners, Boerekool, Postelein, Witlof, Andijvie, Wortelen enz.

WILLIAM DAM SEEDS
Ancaster, Ontario

Totale Uitverkoop

FORT HEREN WERKSCHOENEN
met rubber zool in alle maten,
van 12.95 **nu 6.95**

HERENSCHOENEN
in kalfsleer, alleen nog in bruin en zwart, in de maten 11 en 11½,
van 13.95 **nu 7.95**

HERENSCHOENEN
pracht kwaliteit, alleen nog in Oxblood, in de maten 9½ t/m 11½,
van 11.95 **nu 6.95**

FORT POLITIE SCHOENEN
met rubber zool, alleen nog in de maten 6½ t/m 9 en 11½,
van 12.95 **nu 6.95**

JONGENS- EN MEISJES-SCHOENEN
o.a. Fort en Duifjes kunnen wij nog leveren in de kleine maat **4.95**
middelmaten **5.95**
grote maten **6.95**

Verzending door geheel CANADA.
Geeft Uw maten op en wij leveren direct uit voorraad. Niet goed geld terug.

JACK HEIKAMP
1539 Fisher Ave.
BURLINGTON, ONT.
Phone N.E. 4-1197

NAAIMACHINE DEFECT?
Jack Romkes
HELPT DIRECT!
Box 45 Tel. MA 8-2166
DUNDAS, ONT.

FARMS TE KOOP

Strader & Crabbe Ltd., Prescott - Makelaars

1. **197 ACRES,** beste gebouwen, 45 stuks Holstein Frisian Stamboekvee, melkcontract Montreal 5 can per dag, $ 4.87 per 100 lbs. Beste gebouwen en land. Dicht bij highway en aan een goede weg. Dit vee is één van de beste stamboek herds van Oost Ont. Die prijs voor alles is $ 35,000.—, $ 13,000.— down.

2. 40 stuks roodbont vee, melkcontract 5 can per dag. Beste gebouwen. Deze farm ligt naast de bovengenoemde en is **137 ACRES,** waarvan 110 acres best werkland en best bos. De prijs is $ 25,000.—, $ 9,000 down. Machinerie en vee in prijs inbegrepen.

3. **100 ACRES FARM** aan paved road. $ 7,500.—, $ 2,500.— down.

4. **160 ACRES WERKLAND,** gebouwen fair, 30 stuks vee, 2 tractors, dorsmachine en bijbehorende machines. Prijs voor alles $ 20,000.—, $ 4 à 5,000 down.

SCHRIJF OF KOM.

SALESMAN A. COUPERUS, R.R. 2, SPENCERVILLE, ONT.
Telefoon 2 R 10 Spencerville.

---

vision

PRACTISCHE WENKEN
voor de verspreiding van

vision

JOURNAL FOR THE HISTORIC CHRISTIAN FAITH

(Administration Box 34, Station B, Hamilton, Ont.)

- vraag het plaatselijk ziekenhuis iedere maand enige nummers in de "wards" te mogen leggen.
- draag ons op VISION een jaar lang te zenden naar iemand, die U de rijkdom van het evangelie wilt doen zien.
- vraag toestemming tot verspreiding in de gevangenis in uw omgeving.
- vraag Uw dokter een exemplaar van VISION in de wachtkamer te mogen deponeren.
- tracht toestemming te krijgen om VISION in de leeszaal van de public library te deponeren.
- NEEM EEN ABONNEMENT VOOR UZELF EN VOOR ANDEREN.
  De abonnementsprijs is $ 2.00 per jaar; extra abonnementen $ 1.50 per jaar, ook indien U wilt, dat wij die extra abonnementen verzenden.

Kerken en evangelisatiecommissies speciale abonnementstarieven.

.... COUPON ....

VISION, P.O. Box 34, Station B, Hamilton, Ont.

☐ Please enroll me as a subscriber to VISION, for which I enclose $ 2.00 in cash/cheque/money order.

☐ I also want you to send VISION during one year to the following addresses, for which I enclose .... x $ 1.50.

....
....
....
....
....

(Use separate sheet if necessary.)

☐ I have no addresses available myself, but enclose .... x $ 1.50 for .... subscriptions to be taken care of by the administration of VISION.

Name: ....

Address: ....

....

Nu geen beentjes meer buiten boord

Nu ook HOLLANDSE KINDERLEDIKANTJES verkrijgbaar in Canadese maten; geheel van ¾" plywood. Geen koude, tochtige, open zijkanten meer, maar dichte, naar Hollandse degelijkheid gemaakte bedjes.

18" x 36" x 20"	—	$ 24.—
20" x 40" x 22"	—	$ 26.50
24" x 48" x 22"	—	$ 29.—
27" x 51" x 24"	—	$ 32.50
30" x 54" x 24"	—	$ 36.—

Dit zijn de uitwendige maten. Kleur naar wens, afgezet met blauw, rose, groen. Aflevering 14 dagen na bestelling.

Franco verzending onder rembours door geheel Ontario.

C. J. DUIKER, 7 Main Street, Acton (Ont.)